

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

H E S I O D I

A S C R A E I

O P E R A .

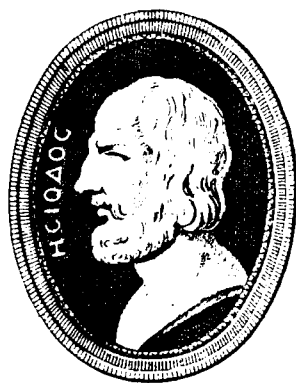
H E S I O D I

A S C R A E I

O P E R A .

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

HESIODI
ASCRAEI
OPERA OMNIA

EX REGIO PARMENSI TYPOGRAPHIO

ANNO CXCCLXXXV

PRAESIDVM LICENTIA.

A D
FERDINANDVM
AVSTRIACVM
M. THER. ET FRANC. I
AVGG. FILIVM
IMP. CAES. JOSEPHI II
FRATREM
INSVBRIAE FELICITATIS,
AVSPICEM ATQVE ASSERTOREM

BERNARDVS ZAMAGNA

*J*am casus Ithaci varios, Dum victor ab urbe
Dardania patriae semper fugientis ad oras
Tenderet antiquumque patrem visurus et almam
Penelopen, Fernande, tui fausto omine ⁽¹⁾ fratris

(1) PETRO LEOPOLDO Magno Etruriae Duci, Principi sapientis-
simo litterarumque amantissimo inscripta est Odyssea.

Per Latias gentes vulgarimus. hoc tibi nostrum
 Surgat opus, Pindi quando me numina nymphae
 Haud proprii ingenii parta clarescere prole,
 Sed patrio argivos Deducere litore vates,
 Et voluere novo, si qua est ea gloria, cultu
 Indutos passim romana per oppida ferre.
 Moeonides placuit Leopoldo, et Naiades Arni
 Ad ripas plaufere Ithaco. cur fertilis Aescrae
 Ille tibi cultor, paribus qui floruit annis,
 Proximus ut fama, pangendi ita carminis arte,
 Non placeat, magnaue tui sub nominis umbra
 Eridani placidum per me deductus ad amnem
 Paullatim incipiat Graias Dedicere voces,
 Boeotumque modos? heic inter pacis amicae
 Otia sub tanto posuit sibi principe sedem
 Pallas, et omnigenae Doctrinae lumina fundit
 Vatibus haud inimica bonis, quos Divite vena
 Ingenii Musaeque aluere et Phoebus Apollo.
 Prima tenet vatum in templo loca maximus ales
 Moeonius, propiorque sedet Donatus et ipse

Hesiodus lauro longum vernante, nec illum
 Dedignata sequi magni est mens dia Maronis.
 Ambo Digna canunt, ambo se praepete penna
 Diversum per iter celsa intra nubila tollunt
 Admissique choro Superum mensisque recepti.
 Ergo age sis, Fernande, ascræi ad sacra poetae
 Ingredere o mecum. non ille horrentia Martis
 Arma, nec ultrices alterna in vulnera Dextras
 Hospitio pro laeso, et raptæ coniugis igne;
 Sed canit ⁽¹⁾, ut subito tener olim increverit orbis,
 Ac terræ tractusque maris cælumque profundum
 Fluminaque primique homines natura que divum
 Exstiterint, longæque sequens vestigia famæ
 Usque Chao a veteri Troianæ ad tempora cladis
 Fataque fortunæque virum tenebrosoque regna
 Omnia musæo contingens nectare clarat.
 Namque Chaos rerum primordia nocte tegebat
 Indistincta locis formæque expertia; Donec

(1) Vides, opinor, hæc ad Theogoniam Hesiodi pertinere.

Confusam Discussit Amor volventibus annis
 Congeriem. tellus foecundo corpore, et aura
 Lumine purpureo rifit; sua tempora menses,
 Et pariter novere suos vaga fidera motus,
 Collectumque fretum fedit, fluviique voluti,
 Cunctaque ceperunt genitalia femina vitas.
 Caelus in aethereo primus regnavit Olympo,
 Tellurisque sinu commixtus fudit in auras
 Progeniem horrendam; Donec materna sequutus
 Iussa vafer Saturnus acuta falce petivit
 Deprensum infidiis, patrioque potitus honore
 Eripuit vi sceptrum. hoc rege agrestis et exlex
 Vita diu, moresque feri viguere, nec ullus
 Iustitiae, laudique locus fuit; illaque Graii
 Aurea dixerunt, fuerint quum ferrea secla,
 Quae non ulla Deum referat mortalibus ira.
 Mox tamen hic, frustra Titanum fortibus armis
 Defensus, natosque petens in praelia, magno
 Sub Iove succubuit victus, qui fulmine diros
 Caeligenas, ipsumque alta caligine merfit

*Infra Erebū iaciens pavitantem, ubi Tartarus horret
Aeterna sub nocte ingens, pars ultima rerum.
Hinc Iovis auspicio regni successit origo
Tertia. in aëtrifera caeli fedet arduus arce
Fulgura molitus Dextra, totumque per orbem
Providus intendens aciem sua praemia laudi
Ac scelere tribuit poenas, hominumque per artes
Ingenia exacuit. prima haec felicitis imago
Imperii, vobis quae nunc regnantibus aucta
Crevit in immensum, totamque effudit opum vim.
Tum rerum tenuis tantum experientia venit,
Quaefitque usus faciles; proficisquae terrae
Viscera, et attritus coepit splendescere vomer,
Edomitque boves, pecudesque in septa receptae
Aeraque perfonuere, et ferrum incanduit igne.
Quid faceret mortale genus? non roscida mella
Sponte dabant rupes, nec vino et lacte fluebant
Pura per intactos labentia flumina campos,
Aut inarata Ceres furgebat. iamque placere
Glandiferi foetus passim montanaque corna*

Defierant, alioque inventum vivere cultu,
 Et solem prohibere et acutae frigora brumae
 Vestibus iniectis, alimentaue mitia nosse.
 Omnia quae cernens, sacrosque recludere fontes
 Ausus opum vates ascræus, primus agrestes
 Edocuit ⁽¹⁾, fractis quo fidere femina glebis
 Tradere conveniat? segetis quis cultus opimae?
 Tempora quae mæsis, quaque arte paranda supellex
 Rustica, et agricolis quae cura adhibenda iuvençis?
 Nec minus et varios docuit per caerula cursus
 Litore digressus patrio, quando omnia tellus
 Haud omnis bona ferre negat; certusque notavit,
 Quid pluviaeque ferant Hyades, quidque asper Orion,
 Arcturusque, Haedique, et quali flamine eundum,
 Si placeat rapidi tentare pericula ponti,
 Divitiasque sequi peregrinas. cuncta sed ante
 Iustitiam ferrare iubet, sanctumque pudorem,
 Et mores sine labe. hinc vis et turpis egestas

(1) Haec ad alterum Hesiodi carmen pertinent, nimirum ad *Opera et Dies*.

Diffugiunt, pietasque riget, populosque per omnes
Copia largifico effundit sua munera cornu,
Quam requies non donat iners, at sedula cura,
Assiduusque labor. quid iam diversa canentem
Argumenta sequar? cecinit qui sanguine Divum
Heroes ⁽¹⁾ nati populos aut legibus aequis
Rexere, aut Domito retulere ex hoste triumphos,
Monstraque placarunt per magnas didita terras;
Multaque praeterea, invidit quae longa vetustas,
Consumpsitque vorax. restat pars unica laudum
Coniugis Amphitryonaeae, susceptaque magno
De Iove progenies, Alcides ille superbi
Martigenae Domitor Cycni quo tempore scutum
Fulmineum quassans Pagasaei ad Apollinis aram
Perculit, ac magna Delphos formidine solvit.
O vatem nimium felicem, edicere primo
Cui rerum tot mira datum: te principe dignus
Vivat, et usque novo vigeat florentior aëro

(1) Inter alia poemata Hesiodus et Heroogoniam scripsisse traditur, cuius pars fortasse Scutum Herculis, de quo suo loco dicitur.

Quod si magnanimos ipsi propiora tulissent
 Austriadas bona secla tuos, non ille creatos
 Stirpe alia heroas celebrandos carmine sacro
 Legisset. labor unus erat gens Austria, et almis
 Caesaribus foecunda Domus Dircaea sonaret
 Per nemora, et plausu miratum impleret Olympum.
 Tum licuit certare ⁽¹⁾ vel ipso iudice Phoebo
 Argolico in coetu cum magno scilicet olli
 Moeonida, quamvis argivae robora pubis
 Hectoreos circa muros, Simoëntaque clausum
 Caedis Achilleae furiis cecinisset, et ignes
 Suppositos Xanthi quondam ferventibus undis.
 Cuncta tuae gentis, Fernande, insignibus orfis
 Gessissent Decora illa, Diu quae versibus aetas
 Digna tulit. nil gente tua nam maius in omni
 Laude, per obliquos signorum flammeus orbes
 Dum rutilo invehitur curru, sol cernit ab axe.

(1) Non defuere, qui dicerent Homerum quondam certasse cantu
 in Euboea cum Hesiodo, victumque decessisse sententia Panidis. Sed
 parum id verisimile.

Sed non Dulcifono Superi haec celebranda Dedere
 Dona feni; nec si tribuissent, omnibus unus
 Sufficeret. fortuna aliud ferravit in aevum
 Aufriadum laudes, aliis et vatibus olim
 Ferre Dabit prima repetens ab origine gentem
 Caesaream. iam nunc faciles Date lilia nymphae,
 Auricomos iungam flores, magnosque nepotes
 Muneribus iustis cumulabo, et laurea nectam
 Serta comis, Donec subvectus in ardua templa,
 Gloria ubi sedem posuit, tantosque sacrauit
 Alma viros rutilo succendens lumine, vivam
 Effigiem fratrum, quos haec mirantia cernunt
 Saecula, victuro Describam carmine vates.
 In medio mihi Caesar arito insignis honore
 Stabit: eum circa variis de partibus orbis
 Attonitae gentes procumbent, dignaque ad aras
 Thuricremas facient pro fulvo vota parente
 Compede iam fracta, miseris quam barbara quondam
 Immiti iussu Dominorum induxerat aetas.
 Ille Iovis super ales erit, geminoque minatus

Hostibus exitium collo pendebit in aura
 Opperiens nutum, quo martia fulmina vertat.
 Hinc Leopoldus agens Thufcae felicia gentis
 Agmina fraterno lactus gaudebit amore,
 Iuraque et augustas leges, queis temperat urbes,
 Maximus ostendet: propior Flora aurea plaudet.
 Hinc sacra albenti devinctus tempora vitta
 Teutonicos Equites primaevi floris in aëro
 Ostentans, quondam pars magna futurus et ipse
 Imperii, sistet ductor: se candida supra
 Religio pietasque addet. iamque Itala linquens
 Moenia, et Eridani niveos resonantis olores
 Ipse aderis, Fernande, aequos cui vivida mores
 Gravior insignit formoso in corpore virtus,
 Attollitque animos. erit una Insubria tecum
 Omnis, et aeternae spondebit praemia famae
 Caelicolas testata, sibi te vindice laetos
 Illuxisse dies, et crescere commoda et omnes
 Auspiciis vidisse tuis decora alta per urbes.
 Invidia infelix liventia brachia mordens

Frendebit frustra, virtutumque ora tremiscens,
 Vos hilari quae fusa choro circumundique ludent,
 Sanguineos vellet raptis pro crinibus angues.
 Salvete heroes sacrum genus! o mihi tantum
 Donent fata aevi, vestras ut Dicere laudes
 Et valeam myrto victricem intexere frontem,
 Invideat stupefacta novo Dum Graecia vati.
 Interea Aescraei tu carmina Docta poëtae,
 Si vacat, et fesso rerum si qua otia moles
 Publica Dat, leni vultu Dux accipe: in illis
 Invenies, quae lecta tibi Dulcedine mentem
 Afficiant. neque enim vana heic sub imagine rerum
 Pieriis ludunt aures insomnia formis,
 Nec Venus, aut Veneris puer ille infecta veneno
 Improbus idalio contorquet spicula ab arcu;
 Utilitas sed multa latet, vitamque beatam
 Quae faciant, praecepta, et rerum maxima virtus.
 Fors etiam tecum lustrans haec carmina quondam
 Regia gaudebit coniux illa inclyta fama
 Italides inter, qua nullam Pallas amica

Erudiisse magis Doctrina fertur in omni
 Eftenfi De gente nurum, nec pluribus auctam
 Illecebris aliam Charites excellere passae;
 Et gens illa quidem Musisque et Apolline clara est.
 Ipsa suis curam genitrix ubi sedula natis
 Impendit, magnum et matris fatiavit amorem
 Omnigenos volvit libros, Italasque camoenas
 Respicit et Latias pariter, non infcia laudum
 Vllius, audentem vexit quem Pegafus ales
 Aonas in montes Graiorum exempla sequutum.
 Et querimur non esse, modis qui praebeat aures
 Dulcibus Aonidum, tales quum numina vobis
 Concilient sensus? vobis et gaudia musae,
 Et vates secura ferunt, nec fama poetæ
 Vilis utrique sonat: testis Modoetia, et altis
 Porticibus vivo surgens De marmore sedes,
 Quam vario circum florent pomaria cultu,
 Regis opus, magni referens miracula prisca
 Luculli Alcinoique. illic iam teque tuaque
 Coniuge, quae parili tecum contendit amore,

*Auspicihus, geminos cantu certare⁽¹⁾ poëtas
 Vidimus, et longo renovatos tempore ludos
 Pieridum. laeta procerum stipante corona
 Ambo vos alacres libantes flumina sacri
 Gutturis, in morem torrentis uterque ciebat
 Quae rapidi vena fundens e Divite vates,
 Plaudere nec piquit, nec fessis addere vires.
 Omnia laetitia resonabant: famaue et udas
 Naiadas fusis per caerula colla capillis
 Ad plausum excierat vicini e gurgite fontis,
 Et Satyros Faunosque et agrestia numina nymphas,
 Ut quondam Arcadiae in lucis ad Panos arenam,
 Aut Orphei dulcem ad cantū prope Strymonis undas.
 Illo oro nunc vultu, illo mea carmina plausu
 Excipite illustres animae, tuque optime Princeps,
 Tuque tuo Dilecta viro clarissima Nympha*

(1) Duo vates praestantissimi, alter Veronensis Lorentius, Neapolitanus alter Mollius, complures dies apud optimos principes comorati sunt, maximamque sibi laudem et ipsorum principum et aliorum auditorum iudicio extemporaneis carminibus non minus scite quam eleganter decantatis pepererunt.

*Formosis Junonem oculis et Pallada culto
Ingenio superare potis. si cesseris ultro
Id proprium, Fernande, petam quod numina, nullū
Maius erit Donum. nostrum tibi ferviet usque
Jam studium, tibi cura; tui sic germina gnati,
Italiae spes alta, et aviti gloria regni,
Incolumes vigeant; primis mirentur et annis
Virtutesque tuas laudumque immensa tuarum
Per populos, quos ipse regis, monumenta, nec ullo
Nomine tam laeti plaudant, quam quo tibi certam
Sternis ad astra viam, et dignum te fingis Olympo,
Deliciaeque, paterq; hominum late undique dictus.*

AD LECTOREM

DE HESIODO

EIVSQUE THEOGONIA.

Postquam Homeri *Odysseam* latinis expressi versibus, eamque in lucem edidi, me ad Hesiodum converti, eiusque primum *Herculis Scutum*, tum *Opera et Dies* poetica latinitate donavi, dedique hoc utrumque carmen in manus hominum. Nunc vero eodem modo *Theogonia*, seu *Deorum Generatione* adornata, tertio Hesiodi carmine, absolutam antiquissimi poetae operam, quae e multis ab eo conscriptis supersunt sola, editionem aggredior. Et quoniam graves viri eruditique complures, quorum auctoritas apud me valet plurimum semperque valebit, non defuere, qui cum mea versione ipsos graecos Hesiodi versus coniunctos desiderarent, ut uno tamquam intuitu possent inter me et Hesiodum comparisonem,

instituere, deque fide, qua in eiusdem sententiis alia lingua poetice exprimendis sum usus, iudicare; eorum cessi voluntati, praesertim quum et iure uterentur suo, nec aliena a me, aut iniusta flagitarent. Quare habes heic et graeca Hesiodi carmina, quemadmodum impressa exstant in editione Graeviana, quae ceteris multo habetur accuratior, et simul eadem versibus a me latine reddita atque illustrata eo studio, quo certe potui maximo, pro ingenii mei tenuitate ac exigua eruditionis copia. Scio ⁽¹⁾ quidem id operis et ab aliis viris doctissimis, quos apud Fabricium videre potes, fuisse iamdiu factum, et ipsorum ego sollertiam nec parvi facio, nec contemnendam puto, quamvis videantur aliqui perfectius quiddam desiderare, si ad graecae linguae latinaeque scientiam maior Virgilianae dictionis imitatio, et quidam carminum veluti concentus, quae duo fortasse deerant, adiungerentur. Suus tamen per me cuique ex his scriptoribus sit honor, sua

(1) Vide Fabricii *G. Bibl.* lib. II, atque adde alteram editionem praetermissam ab eo et Nicolai de Valle (Brixiae 1499), et Bonini Mombratii (Lugduni 1550). Alter horum *Opera et Dies*, alter *Theogoniam* vertit; exstantque Venetiis in *Bibl. Apost. Zeni* eadem editiones.

fama stet atque laus: nihil a me cuiquam celebritatis, quam consequuti sunt, imminutum volo. Id unum ego, quod nemo facile non concedendum arbitrabitur, peto, ut quod illis bona doctorum hominum venia facere licuit, mihi etiam sine cuiusquam invidia atque offensione liceat experiri. Si quam forte singularem in me animadvertant diligentiam, latineque scribendi elegantiam, laudent hasce litteras fere intermortuas suscitandi desiderium, curamque in optimis poetis legendis imitandisque non frustra positam. Sin autem oscitantem videant ac sine numeris lulentumque fluere, despiciant arrogantiam, ac turpissimam temporis otiique, quod institutae mihi concedit vitae ratio, iacturam vituperent. Verum hisce omissis, quae ad aliorum iudicium spectant, aliquid heic dicendum arbitror de Hesiodi primum vita, de qua nihil scripseram, quum *Opera et Dies*, *Scutumque Herculis* edidissem, tum de ipsius *Theogonia*: in qua utraque re ita me geram, ut brevitati maximo opere consulam, eorumque perstringam summa veluti capita, quae ab aliis iam dicta sunt. Novi enim parum aut fere nihil, quod dicam, in tanta hominum copia, qui iisdem ante me de

rebus conscripserunt, relictum est. Itaque a primo exordiamur.

Natus est Hesiodus Dio patre Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithogenaeo Critonis filio originem ducebat, et matre Pycimede; Cumaene, quae urbs inter Aeolicas est, an in Ascra Boeotiae vico ad Heliconis radices, omnino incertum. Cumaeus et Ascraeus ab antiquis dicitur scriptoribus. Dio quidem eius patri Cuma patria est: qua relictā vel quod esset alieno oppressus aere, nec haberet, unde nomina dissolveret, vel quod aliquo crimine, et fortasse caedis, cui fuga atque exilio consulendum, teneretur, vel denique quod loci mutatione speraret fortunarum etiam mutationem consequuturum, in Ascram Boeotiae se contulit, ibique consedit cum fratre seu Atella seu Moeone. Fieri igitur potest, ut prius quam ex antiqua sede Dius demigrasset, ei fuerit iam natus filius Hesiodus, idemque tunc recte Cumaeus, uti pater, appellaretur: sed aequē facile, immo etiam si Plutarchō fides, qui Ascraeam facit Pycimeden, verosimilius fieri potuit, ut in Ascram non sit puer deportatus, at ibidem et generatus et natus, ob eamque causam Ascraeus potius habendus sit. Verum haec minutiora: seu

natus in Ascra sit Hesiodus, seu tantum educatus, parum refert. Vixit certe in eo vico prius obscuro, postea maximam eius carminum gloria celebritatem adeptus. Exiguas habuit fortunas: nam et humili loco, et pauperibus natus erat parentibus, et praeterea bona ⁽¹⁾, quae ipsi ex patris haereditate obvenerant, a fratre ⁽²⁾ seu patruale Persa homine maxime rapaci ac litium cupido magna ex parte fuerunt adempta. Eam autem exercuit facultatem, quae admodum paucos quovis tempore locupletavit, poesim nimirum, divinam artem sed inopem. Pastoritiam in ipso aetatis initio vitam egit: quod iis temporibus, quibus et ipse vixit et Homerus, nec ipsis regum filiis

(1) Ita ipse Hesiodus *Oper. et Dier.* v. 46 inquit:

- „ Iam patrios census divisimus: ipse tulisti
- „ Praeterea rapiens tibi multa, invertere hiantum
- „ Muneribus largis aggressus pectora regum,
- „ Nos inter voluere ortam qui cernere litem.

(2) Dixi a fratre seu patruale; nam vates ad Persam loquens v. 784 *Oper. et Dier.* ait obscurius:

- „ Non aliter genitorque meus, stultissime Persa,
- „ Atque tuus pelagi sulcabat caerula pinu.

Ubi quum non dicat *noster pater*, sed *meus* et *tuus*, videtur distinctionem facere, et potius significare Persam non e Dio, cuius Hesiodus erat filius, sed ex eius fratre natum.

turpe erat facere aut inhonestum. Quo antiquiora nempe tempora, eo et mollities rarior, et mores hominum simpliciores. Adolescens vero, quod a natura, credo, ad poesim maxime ferretur, ingenioque abundaret acutissimo, vel suo ipse ductu compulsus, vel a parentibus amicisque ita iussus, totum se contulit ad litterarum studia, vatesque, quantum nunc admiramur, evasit. Ille quidem se, ut id faceret, a Musis, quas impense coluit, dicato etiam in Helicone ⁽¹⁾ earumdem honori tripode, quem dono victor acceperat, fecisse persuasum refert: nos vero poetae, qui a Musis mentiri etiam se didicisse testatur, sine ulla urbanitatis offensione nequaquam tenemur credere. Quod eius carmina elegantissima ac mul-

(1) Sic in *Oper. et Dier.* v. 813 ait:

„ Meque adeo dulci victorem carmine vidit
 „ Auritum tripodem ferre admirata iuventus,
 „ Quem rediens sacrum Musis Helicone dicavi.

Porro et inscriptio tripodi apposita ab Hesiodo circumfertur, et apud Dionem, interque graeca legitur epigrammata:

Ἡσιόδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε
 Ὑμνῷ νικήσας ἐν Χαλκίδι Δεῖον Ὀμηρον.

Sed eam ego fictam ac suppositam duco, quemadmodum et viri docti complures. Vera enim si esset, nulla iam controversia haberetur de utriusque aetate.

tis non vulgaris doctrinae luminibus distincta liquido ostendunt, id solum pro comperto habeatur. Haec autem maximos eum fecisse progressus et in ea philosophiae parte, quae ad astrorum pertinet scientiam, quamque in rebus georgicis pertractandis passim adhibet; et in ea, quae ad res divinas mundique spectat opificium, quamque allegoriis involvit potius quam exornavit in Deorum generatione; et in ea demum, quae versatur in moribus vitaeque recte instituenda in hominum societate, cuiusque praecepta optima ubique tradit, clarissime certissimeque docent. Fuit praeterea in rerum nominumque antiquitate scientissimus, et in carminum sono ad aurium voluptatem accommodando plane admirabilis: ut eum recte dixerit Dionysius Halicarnassaeus et voluptatis et aequabilis dictionis et verborum collocationis vehementer studiosum; et Velleius Paterculus vocaverit perelegantis ingenii virum et mollissima dulcedine carminum memorabilem; et ipse Fabius Quintilianus, quamvis neget eundem crebro assurgere, quod Homeri proprium est, tamen fateatur utiles habere circa praecepta sententias, lenitatemque verborum et expositionis probabilem, palmamque in illo mediocri genere

promereri. Ionica plerumque dialecto est delectatus, quae ut aliis vocalium concursu abundantior, ita est pronunciato audituque mollior. Multa scripsit ac varia ⁽¹⁾: sed ex sexdecim operibus, quae scripsisse dicitur, solum tria nec ea integra ad nos pervenerunt. Ea tamen huiusmodi sunt, ut multiplicem exquisitamque, quae in iis continetur, doctrinam multi admirati non dubitarint memoriae prodere, ipsi opus fuisse multas suscipere peregrinationes, quemadmodum et ab Homero factum accepimus, et longinquas erudiendi sese mysteriisque praesertim Aegyptiis imbuendi gratia regiones petere. Quod ego nec concedere, nec omnino negare ausim: nam quamvis ipse profiteatur se numquam navigasse, nisi quando ex Aulidis portu ⁽²⁾ in Euboeam traie-

(1) Praeter *Theogoniam* et *Scutum Herculis*, de quibus aliqui dubitasse videntur, an essent genuina Hesiodi carmina, ac *Opera et Dies*, nominantur a Tzetze, aliisque grammaticis alia carmina, de Heroum nempe et Heroïdum Genealogiis, de Vaticinandi arte, de Mulierum laudibus, de Pelei et Thetidis nuptiis, de Dactylis Idaeis, de Medicina, de Herbis, de Batracho amico, in quem scripsisse dicitur Epicedium, de Chirone, de Astronomia, de Telluris periodo, de Theseo, de Aegimio, de divinis Sermonibus etc., quae omnia in Fabr. *Bibl. Gr.* videre potes lib. II cap. 8, ubi multo plura invenies.

(2) Lege *Oper. et Dies.* v. 804 et seq. in mea versione.

cit illuc invitatus ad ludos, qui in funere Amphidamantis regio instruebantur, in quibus et vicit cantu; tamen id fecit fortasse post absolutum *Operum et Dierum* carmen, in quo ita de se testabatur. Magnam certe Graeciae partem invisisse credibile est, sapientissimorumque hominum usum esse consuetudine. Ctemenen Physigei ⁽¹⁾ filiam sororemque Amphiphanis et Ganyctoris duxisse uxorem a quibusdam dicitur, a qua filium, ut fama est, suscepit Stesichorum poetam et ipsum celebrem. Quidam autem hanc non eius coniugem, sed tantum amicam fuisse putant. Certe filius videtur ei natus esse: filii ⁽²⁾ enim mentionem facit in *Operibus*. In Ascra ut plurimum latuit, Ascræisque suis popularibus non usus est amicissimis, a quibus et mulctatus fuisse fertur

(1) Quam Ctemenen multi dixerunt, alii vocant Climenen vel Archiepen. Sed male, ut animadverterunt et Giraldus, et alii. Male etiam et Mnaseas intrusus Hesiodi filius, qui per aliquos non Mnaseas est, sed Mnasea filia. Quos vero dixi fratres Ctemenes et Physigei liberos, dicuntur ab aliis Ganyctoris Naucleii filii Ctimenus et Antiphus. Ita omnia implicata, quae de Hesiodi coniugio et mortis causa narrantur.

(2) Versu enim *Oper. et Dier.* 315 id ipse innuit inquiens:

„ non ego iustus,

„ Non amet et natus meus esse, heic omnia quando etc.

sive invidia in ipsum concitatis, sive Persae accusationibus. Quapropter Ascram ⁽¹⁾ quocumque anni tempore incommodam iis, qui in eo vico habitabant, non dubitavit dicere, contra quam fieri solet ab omnibus fere poetis, qui nidulos etiam in saxis rupibusque affixos, qualis erat illa Vlyssis Ithaca, quam vir sapientissimus immortalitati praetulit, dummodo in iis nati sint aut educati, maximis celebrare laudibus atque extollere non desinunt. Quod non ideo solum, quod incredibilem in hominum animis habeat charitatem patria, faciunt, sed ne etiam de eorum patria, quemadmodum de Homeri natali solo, ambigatur. Qua in re non modo patriae, verum suae quoque ipsorum laudi serviunt. Sed horum plerosque, si id reticuissem, facile pateretur respublica. At revertamur ad Hesiodum: sane male sentiebat de patria, quaecumque fuerit illi caussa. Nam multa passim in *Operum et*

(1) Lege v. 790 *Oper. et Dier.* Hinc et Ovidius lib. iv *De Ponto* Eleg. xiv dixit:

„ Esset perpetuo sua quam vitabilis Ascra,
 „ Ausa est Argolici Musa docere senis.
 „ At fuerat Terra genitus qui scripsit in illa,
 „ Intumuit vati nec tamen Ascra suo.

Dierum carmine de iudicum iniquitate, iudiciorumque, quae tum temporis in Ascra exercebantur, perversitate iratior effundit. Ceterum moribus videtur fuisse suavissimis; simplici quaedam sapientia, ac virtutis amore plenus. Proditum est autem non naturae conditione, sed violenta ⁽¹⁾ morte decessisse in ultima senectute, ut non solum passim a poetis appelletur senex, verum etiam in proverbium abierit Hesiodia senectus, quam ei apprecamur, quem diutissime vi-

(1) Pausanias quidem in Boeoticis, Filii, inquit, Ganycroris Ctimenus et Antiphus in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, deque illis facta est quaestio. Quod lege apud Giraldum. Plutarchus autem in *Dioclis convivio* paullo aliter, quam est apud ipsum Lil. Giraldum, rem narrat. A Milesio, inquit, Troilo Hesiodi amico apud Locros, ubi hospitabatur, vitiata fuit Hospitis filia: rei conscium Hesiodum rati puellae fratres, sed reticuisse crimen, utrumque in nemore nacti occiderunt, et cadavera in mare proiecerunt. Troili quidem corpus ad oras fluminis Daphnes adhaesit scopulo, qui et nomen ab eo accepit; Hesiodi vero delatum a Delphine in littus, quo tum Locri Neptunalia agebant. Qui quum agnovissent, extulerunt ad humandum, conquisitisque occisoribus, inventisque, vivos aquis suffocarunt. Alii tradunt occisores mari fugam tentasse, sed coorta tempestate omnes naufragio periisse. Itaque primum Hesiodus sepultus fuit a Locris: hinc Alcaeus poeta graecum scripsit epigramma, quod quum fere in omnibus exstet Hesiodi editionibus, latine a me redditum tantum subiiciam:

vere cupimus. In Nemea Locridos primum sepultus perhibetur, ut est in Alcaei carmine; deinde ab Orchomeniis, ita oraculo monente, ferunt eiusdem ossa Orchomenum translata, ibique in medio foro honorifice condita, addito etiam in tumuli fronte ad posteritatis memoriam elogio ⁽¹⁾.

„ Hesiodi corpus nemorosa in Locridis umbra
 „ Naiades irriguis fontibus abluerunt,
 „ Ac tumulum statuere, albo quem rustica pubes
 „ Lacte, et commixto mellis honore rigat.
 „ Tam dulcis vox namque seni spirabat ab ore
 „ Assueto puro rore frui Aonidum.

(1) Admonitus, inquit Plutarchus, ab oraculo Delphico fuerat Hesiodus, ut Nemeam fugeret vitaretque, quumque ipse intelligeret id de Nemea Peloponnesi, venit imprudens in Oenonem Locridis, ubi templum erat Iovis Nemeaei, ibique mortem invenit, sepulcrumque. Orchomenii autem, qui acceperant ab oraculo non prius pestem, qua afflictabantur, cessaturam, quam Hesiodi corpus Orchomenum deportaretur, diligenter inquisierunt a Locris occultatum, deprehenderuntque teste Pausania indicio non hirundinis, ut legit Fabricius et Menagius, sed cornicis, ut constat auctore etiam Luciano Samos. in emendatiore vita Pellegriini. Elogium vero illud graece passim legitur; dabo solum latine:

„ Ascra quidem patria est foecunda, sed ossa perempti
 „ Rapta equitum longe servat humus Minyum,
 „ Hesiodi, cuius fama it sublimior inter
 „ Spectatos aequo iudicio Sophies.

De qua Hesiodii corporis translatione illud etiam Pindari:

„ Salve et pubescens, salve et bis nocte sepulcrum,
 „ Hesiode, ante alios laude micans Sophiae.

Sed ⁽¹⁾ pleraque, ut quod sentio fatear, quae de eius morte narrantur et a Plutarcho et a Pausania, fabulosa censeo. Quo vero post mortem ubique esset in honore, et ingens interpretum copia, qui eius scripta illustrarunt, inter quos et Zeno est Philosophus, et signa ac monumenta in multis Graeciae urbibus eiusdem nomini erecta, satis luculenter demonstrant. Horum unum a se visum in Iovis Olympii templo Pausanias memorat in Eliacis, alterum in Thespiorum foro, tertium in Helicone sedentis habitu citharamque inter genua continentis efformatum. In publico praeterea Byzantino gymnasio seu Zeuxippo eius ex aere statua visebatur. Quibus honoris non incertis significationibus sat eius fama tuta est contra Cleomenis Anassandriadae, et Pythagorae iniuriosa dicta: quorum alter illum vilissimum servorum vocat, alter eiusdem animam vidisse testabatur ad aeream columnam apud inferos vinctam miserandos eiulatus effundere, quod multa impie atque falso de diis vivus conscripse-

(1) Inepta enim et illa cornix, quae Orchomeniis sepulcrum detexit, mihi videtur, et pestis, a qua, huiusmodi re facta, liberati sunt ii populi; ne dicam de delphine, qui corpus Hesiodi in terram detulit, deque oraculo etc.

rit. Quam eandem ob causam nec apud Platonem bene audit, quamvis hic philosophorum disertissimus Hesiodi nostri et doctrinam saepe admiretur, et sententias adhibeat. Hinc non moror Cercopem, qui excellentis ac prope divini ingenii virum dicitur fuisse solitus exagitare ubique, atque adversus eundem iniquas exercere controversias, quod victus fortasse ab eo fuerit in carminum concertatione; nec Lucianum, qui etsi multa de eius laudibus dicat, tamen ut est scriptor subsannandi deridendique cupiditate plus iusto flagrans, variis in locis in eius doctrinam invehitur potius, quam iocatur. Usque adeo verum illud, neminem umquam potuisse omnibus placere. Heic autem petet quispiam, quot annis ante Olympiadum initium vixerit Hesiodus; fueritne aetate Homero posterior, an prior? Plutarchus eum Homero dicit et gloria et tempore proximum, nec Velleius multo aliter sentit, nec Philochorus et Xenophanes apud Gellium. Suidas autem Homero posteriorem centum annis dicit, Solinus centum triginta, Tzetzes quadringentis, et M. Tullius multis ante illum saeculis Homerum vixisse arbitratur. Quare et Giraldus et Salmasius et Clericus et Dodvellus, et ipse Fabri-

cius, aliique Homerum Hesiodo antiquiorem statuerunt. Sed pace tamen tantorum virorum videamus, num altera sententia, quae Hesiodum vetustior⁽¹⁾ asserit, quaeque ipsa Hesiodia etiam scribendi ratione mihi semper niti visa est, verisimilior sit. Ille quidem historiae pater Herodotus de Hesiodi atque Homeri aetate disserens ait *Hist.* libro secundo, eos quadringentis annis sese antiquiores exstitisse. Quare quum Halicarnassensis Herodotus Lyxi vel Xyli filius, Pamphila teste apud Gellium, in Xersis transitu in Graeciam quadriennis esset, ut Dionysius et ipse Halicarnassaeus natum paullo ante Persicum bellum superstitemque usque ad bellum Peloponnesiacum testatur, anni erunt circiter quadringenti ab eodem ad Hesiodum atque Homerum. Itaque principes hi poetae annis circiter centum, si principium Olympiadum iuxta communio^{ri}orem supputandi rationem anno ante Christum 1000 et Romae cond. 233 statuatur, ante Olympiadas floruisse debuerunt: tot enim anni sunt ad Olympiadis quinquagesimae quartae exitum, qua He-

(1) Vide hac de re doctissime disserentem Ioan. Rinaldum Carlium in *Epistola ad Hieron. Tartarottum* data, a qua ego fere haec omnia mutuatus sum; et Prideauxium in *Notis ad Marm. Arund.*

Herodotus natus videtur. Sit igitur hoc primum, Hesiodum ab Herodoto priorem nominari cum Homero, et ipsum Homerum quadringentis ante se annis prodidisse. Sed idem, inquires, in Homeri vita, ad Xersis transitum, pugnamque Salaminiam sexcentos et viginti duos annos enumerat ab Homero nato. Pugnat ergo, nec sibi constat Herodotus. Atqui vel illa vita non est, ut multi existimarunt, ab Herodoto Halicarnassensi scripta, sed ab Herodoto Olophyxio; vel si ab eo scripta est, Scaligeri emendatio, ut monet Corsinius ⁽¹⁾ in *Fastis Atticis*, legentis non ἑξακόσια ἑκοσι δύο, at simpliciter ἑτέα τετρακόσια, adhibenda est. Huiusmodi errorum multa passim exempla. Verum si libet progrediamur, inspiciamusque, quid illa ferunt Oxoniensia marmora graecae eruditionis e Paro advectus thesaurus locupletissimus. In iis dicitur Homerus vixisse ante illorum marmorum conscriptorem annis sexcentis quadraginta tribus. Archon enim Agathocles annis tribus et nonaginta ante ipsum consignatur. Meursius autem dicit, Pausaniam ostendere, Agathoclem Athenis imperasse anno quarto Olim-

(1) Tom. III *Fast. Attic.* edit. Flor. pag. 158.

piadis centesimae quintae, idest annis ante Christum CCCLV. Ergo marmorum scriptor ante Christum annis CCLXIII, et Homerus 15555VI pariter ante Christum vixit, quamvis Petavius, qui haec marmora videre non potuit, eum dicat floruisse annis ante Ch. circiter CIO, et Harduinus ⁽¹⁾ vero propius 15555XX. Quod discrimen profecto tenue est in tanta temporum antiquitate, praesertim si animadvertamus, et illam particulam *circiter* a Petavio appositam, et ab eodem annum duodecimum imperii Megacelis assignari ad 15555VI annum ante Christum, quo tempore iuxta marmorum consignatorem Diognetus Athenis imperabat. Hinc Petavium inter et graecum Chronologum annorum decem et octo spatium discrepat: nam inter Diognetum et Creontem anni a Petavio ducenti quinque numerantur; contra a graeco Scriptore viginti duo et ducenti. Verum quum Petavius anno ante Ch. 15555VI, quod tempus a nobis Homeri aevo iam est tributum, annum duodecimum notet Megacelis, si alii anni decem et octo addantur, integrum Megacelis imperium, quod triginta annorum fuisse

(1) In *Adnot. ad hist. Plinii*.

XVIII

dicitur, complebunt, initiumque dabunt imperii Diogneti. Hoc vero anno eadem Oxoniensia monumenta unum ex duodecim perpetuis Archontibus Diognetum signant nec Corsinio dissentiente. Fixum ergo ratumque maneat, Homerum ante Christum vixisse, ut supra diximus, annis 100000VI et Diogneti primo. Iam vero in his ipsis Oxon. marmoribus Hesiodi etiam, cuius gratia haec omnis a nobis instituta ratio est, aetatem habemus. Ita enim illa adnotant: EX QVO TEMPORE HESIODVS POETA VIXIT, ANNI 10LXX.... ATHENIS IMPERANTE Reliqua invidit vetustas, quae notas abolevit. Sed quidquid desit, non pauciores esse possunt a marmorum conscriptore ad Hesiodum, quam anni saltem sexcenti et septuaginta. Hinc Hesiodus annis ante Homerum ad minimum viginti septem mortuus esse intelligitur, Megacelis nempe imperii tertio. Haec propterea assignanda Hesiodo nostro aetas est, quam verae proximam etiam Harduinus agnoscit, statuamusque oportet antiquiorem fuisse Homero hunc poetam, utpote qui annis ante Ch. 100000XXXII vixerit: quibus si alii adiungantur 101000CLXXXII quum haec scribimus, erunt nos et illum inter 101000100000CCXV anni. Quare non sine ratione et ab

Herodoto, uti vidimus, quum dicit Hesiodum et Homerum docuisse *Theogonias*, prior Hesiodus nominatur; et a Platone in *Socratis apologia*, ubi poetas antiquissimos memorat, Musaeus primum, tum Orpheus, tertius Hesiodus recensetur, deinde Homerus. Nec aliter et a Plinio factum est, et ab antiquo Pindari Scholiaste, et ab Heraclide Pontico, et a Cyrillo, et a Iulio Caes. Scaligero, et ab aliis multis, quos et Sextus Empiricus, et Tzetzes referunt, quibusque in primis L. Accius poeta est accensendus, et Ephorus Historicus, et M. Varro ab A. Gellio commemorati. Mitto iam ea, quae ipse Hesiodus de Arcturi apparitione in Operibus scripsit, quaeque accidisse anno ante Ch. 1000 circiter debere, inita a Ricciolio astronomica supputatione; et ea item quae Suidas e nonnullorum sententia affert, fuisse nimirum Hesiodi consobrini filium Homerum; et quae demum alii Scriptores memorant de eius cum Homero concertatione ⁽¹⁾ in Oelyci Thessali exequiis et Amphidamantis Chalcidensis. Haec enim omnia, si etiam essent

(1) Versus, qui tunc dicuntur ab Homero recitati, hi sunt:

Μῶσα μοὶ ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μήτ' ἐγενόγτο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσται μετ' αὖτις etc.

vera, non aliud evincerent, nisi aliquanto tempore simul vixisse duos hosce poetarum principes ac quasi parentes; qui quum tam ingenti annorum serie ante nos exstiterint floruerintque, mirandum sane est, poeticam facultatem deinceps excultam semper aut parvum aut nullum accepisse incrementum. Sed de his hactenus: veniamus nunc ad *Theogoniam*, de qua mihi secundo loco dicendum aliquid proposueram.

Multae quidem in Graecia ante ipsum Hesiodum *Theogoniae* traditae vulgataeque ferebantur, Lini in primis Chalcidensis, Orphei Thracis, Musaei Atheniensis, Thamyris, ut fama est, ex Agriopa nympha in Thraciam profuga nati, Melampodis Phoenicum mysteriis initiati, Abaris, aliorumque veterum Theologorum. Postea vero a Theologis tum graecis, tum aegyptiis, chaldaeisque hoc studium ad alios poetas transiit, Theo-

hique alii ab Hesiodo, qui maiori laude digni visi sunt:

Α'λλ' ὅταν ἀμφὶ Δίος τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
 Ἀρματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης etc.

quos et latine habeas a me versos ita:

„Musa mihi dic illa canens, quae facta nec ante

„Exstiterunt, nec secula ferent venientia etc.

„Ast ubi cornipedum certans vis excita equorum

„Circum busta Iovis rapido quatit impete currus etc.

goniasque docuerunt et Epimenidas Cretensis, de quo multa Cretes mendacius effuderunt, et Homerus, et Aristophanes, aliique. Sed poetis hac in re omnibus Hesiodus praeferendus est. Nam et totus est in hoc argumento pertractando, quod obiter alii et quasi cursim fecerunt; et quum Philosophorum, aut potius Theologorum scripta ex parte maxima perierint, eius integrum ad nos pervenit *Theogoniae* carmen. Dignus propterea videri potest, qui diligentius expendatur, vetustissimae inter graecos traditionis de rerum, hominumque originibus vestigia continens non contemnenda. Verum in eo explicando summa est difficultas: nam et multa confundit, et non pauca ad versuum ornatum atque elegantiam fingit; et ordinem, quo rebus maxima lux affunditur, narrandi non ubique servat; et diversos Theogoniarum Auctores nulla habita temporum, locorumque distinctione sequitur, in unumque doctrinae veluti corpus quidquid vel e Thracia, vel e Phoenicia, vel ex Aegypto, vel ex aliis barbaris regionibus a diversis coloniis in Graeciam commigrantibus advectum acceperat de diis, rerumque principiis, conflare conatur. Religioni vero in primis, quae eius tempore foeda late domina-

batur, clarosque vetustatis viros in deorum numero accensebat; ut ipse erat ea superstitione obcoecatus, servire non invitus videtur. Quare mirandum non est, si nec omnia cohaerere, nec unum ad finem multa in huiusmodi labyrintho unius Ariadnae ope nequaquam pervestigando tendere videantur. Vix enim exitum e Phoenicum doctrinae filo aliquem invenisse credis, ecce aulim in errorem delaberis, ni Aegyptiorum auxilium implores; quumque hos exoraveris, tramitemque ostenderint, quo progrediaris, adiumenta alia petenda sunt vel e Thracia, vel e Ponto, vel e Syria arcessita. Multarum gentium annales consulendi, multiplex dispicienda theologia, vetus philosophia, atque astronomia excutienda, graecidemum poetae dissonas de rebus iisdem sententias ferentes inter se conciliandi, qui quum eas fabularum involucris etiam comprehendant, nae is Aethiopem, quod aiunt, lavet, Sisyphiumque laborem suscipiat, qui uni omnes, eidemque argumento aptare velit. Hanc potissimum ob causam, qui mythologiam omnem vel ad veteris historiae rationem, vel ad philosophiae, astronomiaeque placita exigi posse crediderunt, vehementer falsi sunt. Quamobrem nec veteres Gram-

matici, nec eruditi fabularum Interpretes recentiores, Heinsii, Vossii, Bocharti, Clerici, Huetii, Pluchii, Dupuisii, sexcentique alii, qui magno ingenio instructi, parique eruditione hac de re diligentius quaesiverunt, alacresque hoc in studio impedito admodum atque anfractuoso decurrerunt, metam credendi sunt contigisse. Vt enim iis multa feliciter evenisse concedantur; tamen quis non videt in aliarum rerum, nominumque quamplurimum explicatione eosdem haerere, quod necesse est, angere, torquerique, atque ad extremum quadam animi desperatione correptos, quia quod intenderant, consequi non potuissent, in alienas omnino coniecturas, atque a communi sensu remotas fictiones, hypothesesque redigi? Itaque fateri satius duco, fieri a nobis nequam posse, ut quae ab hominibus ingenio fecundissimo, effroenataque fingendi libidine, ac licentia praeditis pro libito, arbitrioque scripta sunt, ea videantur fuisse, quamvis et allegoriis spolientur, et poeticis ornamentis exuantur, cum ratione semper caussaque scripta, et ad unum veritatis scopum collimare. Sed ad graecorum theogonias propius accedamus: earum si non omnium, plerarumque certe, ut observat Brucherus

in *Historiae philosophicae institutionibus*, haec videtur fuisse summa. Praeter deum Chao gravidum, sive Chaos deum in se complectens, initio nihil exstitit aliud; adeoque in deo sive universo cuncta latuerunt. Illud autem sua vi agitatum impressit amorem, ut homogenea sociarentur, separarentur heterogenea. Is motus sive amor, quum e sinu dei profluxerit, et ratione et sapientia fuit plenus. Ita agitata materiae mole, leviora ascenderunt, graviora descenderunt in tartarum. Hoc autem pacto dispulsa nocte ex levioribus emicuit aether atque lux, ex hisque sol genitus: ex gravioribus terra atque montes exstiterunt. Terra vero nupta et coniuncta Caelo pelagus genuit exhalationibus atque imbribus in se decidentibus, divinae mentis vestigia hisce omnibus mundi partibus conservantibus communicata. Hinc enata sunt ex Caeli Terraeque coniunctione animalia ratione praedita, homines nimirum, eorumque primi maximique insidentis numinis magnam vim hauserunt, qua instructi beneficiis et inventis utilissimis humanum genus sibi ita devinxerunt, ut post condita imperia mortalitatemque depositam ad sedes divinitatis reversi divinoque honore digni passim a populis creden-

tur. Huius autem opinionis ne falsitas teneretur, a sapientioribus, id est a magis fraudulentis, quibus erat bono, obscurissimis involucris monstris-que allegoriis, quae ad religionem pertinebant, omnia obtegebantur. Haec fere cuncta, quae e Brucheri doctrina attuli, illud evincunt manifeste, graecos theogoniarum scriptores, imo et barbaros, quum eas traderent, non unam deorum generationem, sed rerum omnium huius universitatis, quam mundum appellamus, et originem et opificium et progressum et statum tradere voluisse. Quo fundamento veluti posito, totam Hesiodiae fabricae molem breviter contemplemur, cuius, ut mihi quidem intuenti obversatur animo, cur et aliis dubitem inspiciendam imaginem proponere? Id vero timide faciam, ut quod est, fatear; sed audendum tamen est, ac faciendum. Prima igitur huiusce *Theogoniae* pars ad naturalem mihi, seu physicam mundi constitutionem pertinere videtur, altera ad socialem seu politicam, tertia ad religiosam, quarta demum ad historicam usque ad belli Troiani tempora. Pergin vero ita serio desipere, inquires? Atqui profecto sic animo fixum est, bene nec ne an male, tu iudicabis, postquam fabulam audieris. Inci-

piamus ab ea parte, quam primam proposui. Mundum hunc, qualem nunc intuemur, non fuisse aeternum, Hesiodum legenti patet: sed nulla opificis dei in eius constructione seu constitutione ab eodem fit mentio. A quo igitur ipsa materies seu rerum principia exstiterunt? A deo certe, quem quum non omnino neget Hesiodus, potius supponere dicendus est; ita enim vetus ferebat traditio. A celebri autem Chao, ut ceteri omnes theogoniarum scriptores, initium facit, terramque ubi nominavit, tartarumque et amorem, erebi atque noctis e Chao, rursumque aetheris dieique ex nocte atque erebo generationes auspicatur. Tellus rite iam efformata ac ab aere segregata caelum produxisse, id est aspectui hominum exhibuisse, dicitur; quumque eadem in quaque sui parte non est aequabilis atque plana, hinc iure montes et valles genuisse fertur, ingentemque vim aquarum, quae sparsae erant prius per omnem terrarum faciem cumque rebus ceteris confusae, in maximas fecit defluere cavitates velutique crateres, unde maria ab eadem generata affirmantur, eque illis flumina fontesque varii. Hisce ita digestis rebus ordinatisque coeperunt et venti aera perflare, et ipse sol cum luna

reliquisque sideribus splendescere in caelo, et dies mensesque stato ortu obituque distinguere. Homines item primi, nimirum Titanes, quos antiquitus creatos lateque terram inhabitasse fortissimos audierat Hesiodus, uti et bruta ex eadem telluris caelique coniunctione, quod simul, opinor, cum iis exstiterint, prodiisse finguntur. Vides haec perbelle quadrare omnia ad singulas mundi partes, et ad hanc omnem rerum creatarum efficiendam seriem. Quid vero ille Hesiodi Saturnus falcifer, eiusque iussu matris telluris in Caelum patrem saevitia? Graecis Chronos, qui Latinis Saturnus, tempus est. Nonne autem homines, et terram habere generandi vim, et caeli irrigatione et calore indigere, et curam praeterea adhibendam in colendis arvis, ferroque proscindendis, usu processuque temporis didicerunt? Nonne solum maria fluviosque, quum iam alia nova fieri desiissent, iidem maximam sibi ad vitam victumque utilitatem conferre coegerunt? Hoc illae e caeli foedo vulnere guttae sanguineae in terram decedentes ac coalescentes, et illa in mari spuma concrevens vitaeque praedita, quae Venus est appellata, significabant: quocumque enim apta inciderant semina, uberrimae foecun-

XXVIII

ditatis indicia habebantur. Porro homines arte parandi producendique ea, quae ad vitam alendam conservandamque pertinebant, satis iam instructi multiplicatique varias sese in regiones insulasque diviserunt, quo quemque vis aut tempestas adegerat: Graeci autem et potissimum Athenienses se *αὐτοχθόνας* gloriabantur. Deinde aerumnis premi ac labore, curis agitari, caedibus vexari invicem, morbis ac senectute deficere; quae mala cuncta cum ipsis hominibus mundi que ortu recte ab Hesiodo dicuntur nata. Habemus ergo hunc terrarum orbem et physice constitutum, et hominibus aliisque animantibus refertum: sed nulla adhuc in eo reipublicae, nulla imperii forma, quae sine aliquo moderatore summo atque rege recte factis praemia laudemque tribuente, maleque factis mulctam poenamque irrogante nequaquam haberi potest. Virus adhuc ubique erat Saturnium. Iupiter igitur imperio potitur, Saturnum Titanasque vincit, efferos nimirum hominum primorum, qui Graeciam incolebant, animos moresque contundit, leges fert ac servare iubet, modestiam, aequitatem, pietatem, aliasque virtutes colendas proponit, vitia, quibus antea tenebantur, severissimis interdictis coercet ac prohibet,

industriam excitat, artes promovet, omnia denique ad prudentiae iustitiaeque normam dirigit, confirmat, quae bene erant instituta, quae secus, abolet. Id certe ea, quae ab Hesiodo de Iove praedicantur, si fabularum pigmentis poeticarumque fictionum ornamentis spolientur, quis non videat significare? Nihil enim de caeli Saturnique nobis providentia nihil de iure, nihil de legibus iudiciisque a poeta dictum. Quare homines ante Iovem nullius imperio subiecti vixisse videntur: quo quisque erat fortior, eo magis viribus in aliorum perniciem abuti, aliena rapere, alternis iniurias ulcisci caedibus consueverant. Contra vero quum Iupiter rex, quisquis is tandem fuerit, maximam Graeciae partem in suam ditionem redegit, et coercita populorum licentia, et vivendi in hominum societate praescriptae leges, et iudices delecti, et iusiurandum institutum, et indictae de reis quaestiones, et virtuti praemia destinata. Quod quum fieri non posset sine magna et prudentia et iustitia et potentia, hinc illi et fulmen datum, et fortissimi apparitores designati, et prima uxor Metis tributa, deinde Themis, tum ceterae coniuges, quae fere omnes ad aliquam vel virtutem vel laudem rege dignam spe-

ctare facile videntur. Statuatur igitur, in Hesiodi *Theogonia* non unam mundi physicam constitutionem, sed politicam etiam contineri praesertim in iis, quae de Iovis imperio perhibentur. Iam vero quum haec esset a veteri traditione accepta fama, magnique facerent homines benefacta, quibus eos affecisse Iupiter eiusque socii liberi-que ferebantur, vero non absimile est, eosdem fuisse ab iis creditos in caelum elatos, et immortalitate potentiaque summa praestantes. Neque tamen is ego sum, qui ab hac dumtaxat re invectam credam in Graeciam multoque minus in alias terrarum regiones foedissimae superstitionis illam Idololatriam ⁽¹⁾, quae humanum genus turpiter deformavit, teterrimisque ignorantiae tenebris infecit. Quamcumque ista originem habeat, quae, quod necesse est in tanta rerum temporumque obscuritate, a diversis diversa scriptoribus assignatur, est omnem extra dubitationem, Hesiodi aetate eam in Graecia viguisse ita, ut

(1) Dignus est praeter ceteros Comes Carlius, qui inter recentiores hac de re legatur in epistola data ad March. Gravisium eruditissimum virum, et ad suam italicam *Theogoniam* praefixa, in Veneta Recurtii editione.

innumerabilis quaedam atque incredibilis simul cum Iove deorum turba vulgo coleretur. Hanc vates enumerat, huius facta celebrat, generationes explicat. Iovem statuit fato subiectum hominum deorumque regem Iunonemque reginam, omnium principes; Neptunum mari imperantem, inferisque Plutonium; Martem bellorum praesidem, sapientiaeque Palladem; itemque Latonam cum duobus filiis Apolline ac Diana, quibus postea Sol atque Luna, in quae astra post mortem fortasse ascendisse credebantur, tamquam sedes propria attributa est; Bacchumque et Mercurium, hunc vini laetitiaeque datorem, illum mercaturae lucrique dispensatorem; ceterosque huiusmodi deos, quos, ne et ipse videar facere, quod ad satietatem iam ab Hesiodo factum est, satius heic esse iudico silentio praetermittere. At fierine potuit, ut vir ingenio florentissimo praeditus iudicioque acerrimo, uti erat Hesiodus, tam foedam tam incredibilem tam variam deorum turbam colendam esse duceret atque ex animo sentiret? Id vero dolendum magis quam curiosius investigandum et de ceteris philosophis quaeri potest, quos quum sapientissimos multis in rebus iure admiramur, in hac re maxime deceptos errantesque

videmus. Quid? an et Hesiodum et alios viros doctissimos agnovisse quidem dicemus vanissimae huiusce religionis falsitatem, sed quum non haberent, ubi tuto consisterent, quod veri, uniusque esset numinis species fere abolita, se cum vulgo passos abripi, eiusdemque opinioni deseruisse? Ita opinor profecto. Vt enim respublicae recte institutae haberentur, populiue continerentur in officio, videbant alicuius esse numinis metum omnino necessarium; quumque iam invaluisset polytheismi doctrina, essentque ab hominum, si non omnium, saltem plurimorum recepti sententia dii, quos recensui, philosophi etiam poetaeque in primis, ne reip. status turbaretur, aut ipsi displicerent, palam non aliter quam vulgus de diis patriis sentire poterant. Sed haec non huius loci nec instituti, praesertim quum non disputamus heic de philosophorum poetarumque de diis opinione, verum illud videre contendimus, utrum Hesiodus, postquam rerum omnium universitatem primo physice informatam, deinde politice docuisset, ad religionem describendam, quae tum dominabatur, gradum faceret. Id autem manifeste constare nemo sanus negabit. Restat propterea ut videamus, an et historicum hoc

in opere nostrum vatem possumus dicere? Quare perspecta absoluta erit, quam proposui, disquisitio. Age iam, quid totum oro hoc Hesiodi carmen, nisi quaedam antiquissimorum nominum factorumque congeries, quorum tum fama vige-
bat, dicendum est? Nonne ab ipso narratur, quaeque habuerit principia mundus, a quibusque res singulae, quoque modo effectae sint? Quae forma, qui status, quae vis cuiusque erat partis? Nonne hominum generationes a Chao atque Cae-
lo incipientes ad Saturnum usque recensentur; ab hoc autem ad Iovem, ac demum a Iove ad Hercu-
lem, ad Memnonem, ad Iasonem, ad Peleum, ad Aeneam, ad Vlysem aliosque huiusmodi viros he-
roicorum temporum, quae in Troiani belli aetate desiisse scimus, perpetua successione deducuntur? Quid illa Echidna, quid Typhon, quid Chimae-
ra, quid Sphynx, quid Harpyae, quid Gorgones aliaque poetica monstra, nisi facta veterum ho-
minum magis illustria, casus admirandos, varias expeditiones, bella, victoriasque in diversis ter-
rarum orbis regionibus innuere et significare di-
centur? Sane haec omnia ad historiam pertinent: quae si non loco et tempore et nominibus suis distincta referuntur, danda haec poetae venia,

qui portentis miraculisque quidquid scribebat explere atque exornare studebat, quo legentibus mirabilior videretur. Itaque finem faciam satis, quae dixi, futura sperans, ut tute ipse pervidere possis in hac Hesiodi *Theogonia*, quamvis obscura sit et implexa, et mundi constitutionem, et politicam formam, et religionis statum, et veteris historiae traditionem contineri. Neque vero me fugit, e doctis hominibus futuros fortasse aliquos, qui hunc in partes quatuor divisum *Theogoniae* prospectum, heic a me adumbratum magis, quam demonstratum, et ineptum esse arbitrentur et vehementer improbent. Sint ii sane; neque enim pugnabo cum hominibus praeconcepta alia quadam opinione preoccupatoque iudicio. Erunt certe alii et fortasse aequiores, qui sedulo perpendentes excutientesque quae a ceteris interpretibus dicta sunt, quamque impeditas aliasque abierint in sententias, pervidentes, hanc meam si non tamquam certam, quam timidius proposui, at probabiliorem saltem verisimilioremque putent coniecturam. Omnis profecto, si quid intelligo, ex ipsa carminis, quo de sermo est, natura diligenter inspecta, et mysteriis plena vatis antiquissimi doctrina perlecta per se mihi ef-

fluere quodammodo ac sponte exhiberi videtur,
quam idcirco et his versibus complexus sum, ut
memoria facilius retineretur.

Vnde satae res quaeque, fuit quis primus in orbe,

Qui summum rector gesserit imperium?

Quae stata religio, quibus et genitoribus orti

Diique hominesque, sacro carmine Musa docet.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεῖδεν,
Αἰῶ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζᾷθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
5 Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χεῖρα Περμησσοῖο,
Ἡ' Ἰππουκρήνης, ἥ Οἰλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἡμερόεντας· ἐπερῥώσαντο δὲ ποσσίν·
ἔνθεν ἀπορηνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἡέρι πολλῇ,
10 Ἐννύχαι σιεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργεῖην, χρυσεόισι πεδίλοις ἐμβεβαῦϊαν,
Κούρην τ' Αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 Ἡδὲ Ποσειδάωνα γαίησμον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοῖν, ἐλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,

Ηΐην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
 Ηώ τ', Ηέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
 Λητώ τε, Γάωπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 20 Γαίαν τ', Ωκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
 Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἑόντων.
 Αἱ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλήν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
 Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπὸ Ζαθέοιο.

Τόνδε δέ με πρῶτισθα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
 25 Μοῦσαι Οὐλυμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
 Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Ἰδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.

Ως ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι,
 30 Καί μοι σκηπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
 Δρέψασθαι θηητόν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
 Θεῖν, ὥς τε κλύοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα.
 Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἑόντων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεῖδειν.

35 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυῖν ἢ περὶ πέτρην;

Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
 Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Οὐλύμπου,
 Εἰρεῦσαι, τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα,
 Φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ

- 40 Ἐκ σιομάτων ἡδεῖα. γελαῖ δέ τε δώματα πατρὸς
 Ζητὸς ἐριγδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριοέσση
 Σκιδναμένη. ἦχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Οὔλυμπου,
 Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὅσσαν ἰεῖσαι,
 Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν αἰοιδῇ
 45 Ἐξ ἀρχῆς, οὗς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρυς ἔτικλον,
 Οἷτ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ἀρχόμεναί θ' ὕμνευσι θεαί, λήγουσαί τ' αἰοιδῆς,
 Ὅσσον φέρτατός ἐσσι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.
 50 Αὔθις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 Ὑμνεῦσαι, τέρωσι Διὸς νόον ἐντὸς Οὔλυμπου,
 Μοῦσαι Οὔλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνῶσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 55 Λημοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσητο μητιέτα Ζεὺς,
 Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἥματα πόλλ' ἐτελέσθη,
 60 Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κόρας ὁμόφρονας, ἥσιν αἰοιδῇ
 Μέμβλεται, ἐν δῖήεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Οὔλυμπου,

- Εὐθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 Παρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν,
 65 Εὐ θαλίης· ἐρατὴν δὲ διὰ σλόμα ὅσσαν ἰῆσαι,
 Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἥθεα κεδνὰ
 Αἰθανάτων κλείουσιν, ἐπὴν ἔρατον ὅσσαν ἰῆσαι.
 Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Οὐλυμπον ἀγαλλόμεναι ὅππ' ἀκαλῆ,
 Ἀμβροσίη μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 70 Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπὸ δούπος ὀρώρει,
 Νεισομένων πατέρ' εἰς ὄν. ὃ δ' οὐρανόω ἐμβασιλεύει,
 Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἥδ' ἀιθαλόεντα κεραυνόν,
 Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. εὐ δὲ ἕκαστα
 Αἰθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμὰς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι, αἶδον ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Εὐνέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαῦται,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'. ἥ δὲ προφερεστέρα ἐστὶν ἀπάσέων.
 80 Ἡ μὲν γὰρ βασιλεύουσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Οὔτινα τιμήσουσι Διὸς κούραι μεγάλοιοι,
 Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν ἑέρσην,
 Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ σλόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δὲ νῦν λαοὶ
 85 Πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι διακρίνοντα θεμίστας

- Ἰθείησι δίκησιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νείκος ἐπισπασμένως κατέπαυσε.
 Τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὐνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετὰ τρωπα ἔργα τελεύσει
 90 Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἱλάσκονται
 Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
 Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Δ' ὀλλωνος
 95 Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὄνινα Μοῦσαι
 Φιλεῦνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδὴ.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδεῖ θυμῷ
 Ἀζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
 100 Μουσάων θεράπων κλέϊα προτέρων ἀνθρώπων
 Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἱ Ὀλυμπων ἔχουσιν,
 Αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 Μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότ' εἰς ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν.
 105 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 Οἱ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Νυκτὸς καὶ ὀνοφερῆς, οὗς δ' ἄλμυρός ἔτρεφε Πόντος.
 Εἶπατε δ' ὥς ταρωῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,

- Καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος οἶδματι θύων,
 110 Ἀστὶρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεύων,
 Οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων.
 Ὡς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὥς τιμὰς διέλκοντο,
 Ἡδὲ καὶ ὥς ταπρῶτα πολὺπλυχον ἔσχον Ὀλύμπων.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 115 Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοί μιν πρῶτιστ' Ἥρα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύσπερος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἀθανάτων, αἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 Ἡδ' Ἐρὸς, ὅς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
 Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβὸς τε μέλαινα τε Νύξ ἐγένοντο.
 Νυκλὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.
 125 Οὗς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ,
 Ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γείνατο δ' οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
 130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσηέντα.
 Ἡ δὲ καὶ ἀτρυγέτον Πέλαγος τέκεν οἶδματι θύων,

- Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφίμερου. αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰάπετόν τε,
 135 Θείαν τε, Ρείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
 Τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Δεινότατος παίδων. θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἐχούλας,
 140 Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἀῖγην ὀβριμόθυμον.
 Οἱ Ζηνὶ βροντὴν τ' ἔδσαν, τεύξαν τε κεραυνόν.
 Οἱ δὴ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐπέκειτο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφέων
 145 Κυκλοτερεῖς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ.
 Ἴσχυς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κοτῖός τε, Βριάρεώς τε, Γύης θ', ὑπερῆφανα τέκνα.
 150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσοντο
 Ἀπλάστοι· κεφαλαὶ δὲ ἐκάστω πεντήκοντα
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν.
 Ἴσχυς δ' ἀπλάτος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἵδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,

- 155 Δεινότατοι παῖδων, σφετέρῳ δ' ἥχθοντο τοκῇ.
 Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 Πάντας ἀποκρύπτιασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνέσκε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
- 160 Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφρέσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιῦ ἀδάμαντος,
 Τεύξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοιςιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ.
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἷ κ' ἐθέλῃτε
- 165 Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τισαίμεθα λῶδην
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήτατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάλλας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
 Φθέγγατο· θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἈΨ αὐτὶς μύθοισι προσηῦδα μητέρα κεδνὴν.
- 170 Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήτατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
- 175 Ἀΐων καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάλλει.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 Ἰμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καὶ ῥ' ἐτανύσθη

- Πάντη. ὃ δ' ἐκ λοχεῖο πάϊς ὠρέξατο χεῖρ
 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μῆδεα πατρὸς
 Ἔσσυμένως ἤμνησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χεῖρός·
 Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 Πάσας δέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
 185 Γεῖνατ' Ἐρίννυς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
 Τεύχεσι λαμπομένους, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἄς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Μῆδεά θ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι,
 Κάββαλ' ἐπ' Ἡπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 Ὡς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 Ἔωλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον·
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίῃ καλῇ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
 195 Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 Ἀφρογένειάν τε θεὰν καὶ εὐσιέφανον Κυθέρειαν
 Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἀνέρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
 Κυπρωγένειαν δ', ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

- Τῇ δ' Ἐρὸς ὠμάρτησε, καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλὸς
 Γεινομένη ταπρῶτα, θεῶν τ' ἐς φύλον ἰούση.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἥ δὲ λέλογχε
 Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
 Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
 Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλησὶν καλέεσκεν,
 Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
 Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
 210 Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
 Νύξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τέκε δ' ὕπνον, ἔτικτε δὲ φύλον Ὀνείρων.
 Οὐ τιμὴ κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή.
 Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἰζὺν ἀλγινόεσσαν.
 215 Ἐσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
 Χρύσεια καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπών.
 Καὶ Μοίρας καὶ Κηρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
 Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτρεσπον· αἵτε βροτοῖσι
 Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 220 Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσιν
 Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινόιο χόλοιο,
 Πρὶν γ' ἀπὸ τῶ δώωσι κακὴν ὅπιν ὅς τις ἀμάρτη.
 Τίττε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,

- Νύξ ὀλοή· μέλα τήνοδ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότηλα,
 225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
 Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἀλγεα δακρυόεντα,
 Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκλασίας τε,
 Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
 230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
 Οἶκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίοικον ὁμόσῃ·
 Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
 235 Οὔνεκα νημερτής τε καὶ ἥπιος· οὐδὲ θεμισίων
 Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δῆνεα οἶδεν.
 Αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
 Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητῷ καλλιπάρηον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων,
 Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωριδὸς ἠυκόμοιο,
 Κούρης Ωκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο,
 Πρωτῷ τ', Εὐκράτῃ τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτῃ τε,
 Εὐδώρῃ τε, Θέτις τε, Γαλήνῃ τε, Γλαύκῃ τε,
 245 Κυμοθόῃ, Σπειώ τε, Θοῇ, Θαλίῃ τ' ἐρόεσσα,
 Καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀΐαυῃ,

- Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
 Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
 250 Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδῆς Γαλάτεια,
 Ἰπποθόη τ' ἐρέεσσα, καὶ Ἰππονόη ῥοδόπηχυς,
 Κυμοδόκη θ', ἥ κύματ' ἐν ἠεροιδείῃ πόντῳ
 Πνοιάς τέ ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
 Ῥεῖα περὶναι, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
 255 Κυμώ τ', Ηἰόνη τε, εὐσφέφανός θ' Ἀλμυρῇ,
 Γλαυκονόμη τε φιλομμειδῆς, καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
 Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάργη τε φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος·
 260 Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίππη·
 Νησώ τ', Εὐπρόμη τε, Θεμισίῳ τε, Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἥ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
 265 Θαύμας δ' Ὠκεανῶιο βαθυῤῥεΐταιο θυγάτηρ
 Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἥ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 Ἠυκόμους θ' Ἀρπύριαν, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
 Αἱ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται,
 Ὠκείης ἠϊερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

- 270 Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρης,
 Ἐκ γενετῆς πολιᾶς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
 Ἀθάνατοί τε θεοί, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
 Περφρηδὼ τ' εὐπεπλον, Ἐνυὼ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς θ' αἱ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
 275 Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἴν' Ἐσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μεδουσά τε, λυγρὰ παθούσα,
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' Ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
 Αἱ δύο· τῇ δὲ μῆ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν ἱαρινόισι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγᾶς
 Γείνεθ', ὅλ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλησι.
 Χῶ μὲν ἀποσιάμενος, προλιπὼν χθόνα μῆέρα μήλων,
 285 Ἴκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
 Βροντὴν τε σφεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
 Μιχθεὶς Καλλιρρόῃ κόρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,
 290 Βουσί παρ' ἐλιπώδεσσι, περιέρύτῳ ἐν Εὐθείῃ·
 Ἡματι τῷ, ὅτε περὶ βόους ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,

- Οἶθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
 Σταθμῶ ἐν ἡερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ωκεανοῖο.
- 295 Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν εἰκός
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῶνι ἐνὶ γλαφυρῶ, δείην κρατερόφρον' Εἰχιδναν,
 Ἡμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρην,
 Ἡμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 Ποικίλον, ὠμησίην, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Εὐθα δέ οἱ σπῆος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Εὐθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
 Ἡ δ' ἔρυστ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Εἰχιδνα,
 305 Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 Δεινόν θ' ὕβρισίην τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Οἶθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆι.
 310 Δεύτερον αὖτις ἔτικλεν ἀμήχανον αὖτις φάλειον,
 Κέρβερον, ὠμησίην, αἶδεω κύνα χαλκεόφωνον,
 Πεπληκοντάκάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερὸν τε.
 Τὸ τρίτον, Ὑδρην αὖτις ἐγείνατο, λυγρὸν εἰδυῖαν,
 Λεργαίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 Ἀπλήιον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληεῖν.

- Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεΐ χάλκῳ
 Ἀμφίρρυνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
 Ἡρακλῆς, βουλῆσιν Ἀθηναίης Ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσιν ἀμαιμάκειον πῦρ,
 320 Δεινὴν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαρσποῖο λέοντος.
 Ἡ δὲ, χιμαίρης· ἡ δ', ὄφις κρατερῶο δράκοντος.
 Πρόσθε λέων, ὅππῃθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
 Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὅλοῃν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Οὔρῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειᾷόν τε λέοντα,
 Τὸν ῥ' Ἡρῇ θρέψασα Διὸς κυδνὴ παρὰ κοίλῃς,
 Γουνοῖσιν καλένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐν δ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων, ἐλεφαίρειο φῦλ' ἀνθρώπων,
 Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης ἡ δ' Ἀπέσαντος.
 Ἀλλὰ ἐῖς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
 Κητῶ δ' ὀπλότατον, Φόρκυϊ φιλότῃτι μιγείσα,
 Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
 335 Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλασσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
 Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοῦς τέκε διγήμεντας,
 Νεῖλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,

- Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰσῆρον καλλιρέεθρον,
 340 Φάσιν τε, Ρῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην.
 Νέσσον τε, Ρόδιόν θ', Ἀλιάκμονά θ', Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦνλα,
 Πηνειόν τε, καὶ Ἑρμον, εὐρέειτν τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθενίόν τε,
 345 Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκόμανδρον.
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαῖαν
 Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
 350 Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδῆς,
 Ἰωπώ τε, Κλυμένη τε, Ροδία τε, Καλλιρόη τε,
 Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
 Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατὴ τε Διώνη,
 Μηλόβοσις τε, Θόη τε, καὶ εὐειδῆς Πολυδώρη·
 355 Κερκῆις τε φυὴν ἐρατὴν, Πλουτώ τε βοῶπις,
 Περσηῖς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάσθη τε, Ξάνθη τε,
 Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
 Κρυσίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
 360 Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρῶ, Ὠκυρόη τε·
 Καὶ Στυξ, ἥ δὴ σφέων προφερεστέρα ἐστὶν ἀπασέων.

- Αὐται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 Πρεσβύταται κούραι. πολλάί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλιναι εἰσὶ τανύσφυροι Ὠκεανίνας,
 365 Αἱ ἑὰ πολυσπερές γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι πόταμοι καναχιδὰ ῥέοντες,
 Υἱέες Ὠκεανῷ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς.
 Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίστειν.
 370 Οἱ δὲ ἑκάστω ἴσασιν οἱ ἄν περὶ ναιετάωσι.
 Θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην,
 Ἡὼ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει,
 Ἀθανάτοισ τε θεοῖς τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Γεῖναθ', ὑπευνηθεῖς Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.
 375 Κρίω δ' Εὐρυβίη τίλει φιλότῃ μιγείσα,
 Ἀσπράῳν τε μέγαν, Πάλλαλ' αὖ τε, διὰ θεάων,
 Πέρσην θ', ὅς καὶ πᾶσι μετέωρεπεν ἰδμοσύνησιν.
 Ἀσπραίω δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέσῃν Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
 380 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶ θεὰ ἐυνηθεῖσα.
 Τοὺς δὲ μετ' ἀσπέρα τίλει Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
 Ἀσπερα τε λαμπετόωντα τὰ τ' οὐρανὸς ἐσπεφάνωται.
 Στύξ δὲ τέκ' Ὠκεανῷ θυγάτηρ, Πάλλαλ' ἱ μιγείσα,
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,

- 385 Καὶ Κράτος, ἥδ' ἐ Βίην, ἀριδεύετα γείναί το τέκνα,
 Τῶν οὐκ ἔσ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 Οὐδ' ὁδός, ὅπῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ἰνὸν βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.
 Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἄφθιτος Ὠκεανίη,
 390 Ἡματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀσπεροπηλῆς
 Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Εἶπε δ', ὅς ἂν μετὰ εἰς θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
 Μὴ τιν' ἀπορῥαΐσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον.
 Εἴμεν ἦν τοπάρους γε μέτ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 395 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅς τις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἦλ' ἀγέραςτος,
 Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἢ θέμις ἐστί.
 Ἡλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφθιτος Ὀλύμπιόνδε
 Σὺν σφίσι παῖδεσσιν, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
 Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
 400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον,
 Παῖδας δ' ἡήματα πάντα εἰς μεταναιέτας εἶναι.
 Ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέσθη,
 Εἴξετέλεσσ'. αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἥδ' ἀνάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κοῖου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν.
 405 Κυσσαμένη δ' ἥπειτα θεὰ θεῶν ἐν φιλότῃ
 Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ,
 Ἡπῖον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

- Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Οὐλύμπου.
 Γείνατο δ' Ἀσπερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
 410 Ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἐκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρην δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ καὶ ἀσπερέεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορζε τιμῆς,
 415 Ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐσθὶ μάλισθα.
 Καὶ γὰρ νῦν ὅτε που τίς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Ἐρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 Κικλήσκει Ἐκάτην· πολλή τέ οἱ ἔστωετο τιμὴ
 Ρεῖα μάλ', ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέσσεται εὐχάς·
 420 Καὶ οἱ ὄλβον ὁπάζοι· ἐπεὶ δύναμὶς γε πάρεσθιν.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων.
 Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα
 Ὅσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 425 Ἀλλ' ἔχει ὡς τοσσηῶλον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
 Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς, ἥσσον θεὰ ἔμμορζε τιμῆς,
 Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσῃ·
 Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ὡς δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.
 430 Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετατρέπει, ὅν κ' ἐθέλησιν.

- Η' δ' ὅπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
 Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 Νίκην προφρονέως ὁπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.
 Ἐν τε δίκη βασιλεύσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει,
 435 Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὅπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
 Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἥδ' ὀνίνησι·
 Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει καλὸν ἄεθλον
 Ρεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὁπάζει.
 Ἐσθλὴ δ' ἰπώησσι παρεστιάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 440 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπρόμοτον ἐργάζονται,
 Εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἐρικλύπῳ Ἐννοσιγαίῳ·
 Ρῆιδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὥπασε πολλὴν,
 Ρεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλὴ δ' ἐν σθαβμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λήϊδ' ἀέξειν,
 445 Βουκολίας τ', ἀέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν,
 Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' οἴων, θυμῷ γε θέλουσα,
 Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς εἴουσα,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 450 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερχέος Ἡῶς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἰδέ τε τιμαί.
 Ρεῖη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαιδῖμα τέκνα,

Ἰσίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 455 Ἰφθιμόν τ' Αἰδὸν, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
 Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Τοῦ καὶ ὑπὸ βροτῆς πελεμίζεται εὐρεΐα χθών·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπωνε Κρόνος μέγας, ὅς τις ἕκαστος
 460 Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο.
 Τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν οὐραγιῶνων
 Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχη βασιληΐδα τιμήν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Οὐνεκά οἱ πέπρατο ἔω ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 465 Καὶ κρατερῶ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
 Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 Παῖδας εἰς κατέπωνε· Ρέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Τέξεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
 470 Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀσπερόεντα,
 Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκῶσα
 Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς εἶο
 Παίδων οὖς καλέπωνε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπιβούλο,
 475 Καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπωρωτο γενέσθαι
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῇ καὶ υἱεὶ καρτεροθύμῳ.

- Πέμψαν δ' ἐς Λύκλον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
 Ὅπως ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτη (ἐν) εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλόμεναί τε.
 Εὐθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβῶσα
 Ἀντρω ἐν ἡλιόατῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
 485 Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
 Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
 Τὸν τόθ' ἐλὼν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,
 Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
 Ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 490 Λεῖπεθ', ὃ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 Τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Ἡὔξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς,
 495 Ὃν γόνον ἅψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Νικηθεῖς τέχνησι βίῃφί τε παιδὸς εἴοιο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων.
 Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης.
 Πυθῶι ἐν ἡγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσόιο,

500 Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θάυμα θνητοῖσι βροτοῖσι.

Λῦσε δὲ πατροκάσιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν

Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἄσιφροσύνητιν.

Οἱ δὲ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,

Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἥδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,

505 Καὶ σιερσπὴν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·

Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

Κούρην δ' Ἰάπετός καλλίσφυρον Ωκεανίην

Ἡγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε.

Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντὰ κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·

510 Τίκτη δ' ὑπερκύδαντα Μενόιτιον, ἥδ' Προμηθέα

Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,

Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειῇσι·

Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα

Παρθένον· ὑβριστὴν δὲ Μενόιτιον εὐρύστω Ζεὺς

515 Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,

Εἴνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἠγορέης ὑπερόπλου.

Ἀτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,

Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπας Ἔσπεριδων λιγυφώνων

Ἑσπέρως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.

520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,

Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.

- Καί οἱ ἐπ' αἰεὶ δὸν ὤρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὃ γ' ἦ παρ
 Ἡσθιεν ἀθανάτων, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάντη
 525 Νυκλὸς, ὅσον πρόωαν ἤμαρ ἔδοι τανυσσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἡρακλῆς ἐκτείνε, κακὴν δ' ἀπὸ νόυσον ἀλαλκεν
 Ἰαπετιονίδη, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
 Οὐκ' ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγένης κλέος εἴη
 Πλείον ἔτ' ἢ τοπάρσιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυδότειραν.
 Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 Καί περ χώμενος, παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
 Οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεί Κρονίῳι.
 535 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοῖτο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
 Μηκώνη, τότε ἔπειτα μέγαν βῶν πρόφρονι θυμῷ
 Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκαϊα πίονι δημῷ
 Ἐν ῥίνῳ κατέθηκε, καλύψας γαστρί βοεΐη·
 540 Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 Ωῖ πέπων, ὥς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
 545 Ωῖς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 Ἦκ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
 Ζεὺς κύδιστε, μέγιστε θεῶν ἀειγενετάων,
 Τῶν δ' ἔλϵυ' ὅπωςτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώδει.
 550 Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς
 Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
 Χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
 Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἴκετο θυμὸν,
 555 Ὡς ἶδεν ὀσεία λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
 Ἐκ τοῦ ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 Καίουσ' ὀσεία λευκὰ θυέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων περὶ μῆδεα εἰδῶς,
 560 Ὡς πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χῳόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς·
 Ἐκ τούτου δ' ἥπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ
 Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 565 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς πάϊς Ἰαπετόιο,
 Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 d

- Ὡς ἶδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν .
 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
 Γαίης γὰρ σύμωλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένῳ αἰδοίῃ Ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς .
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργυφεΐ ἐσθῆτι· κατὰ κρηθὲν δὲ καλύπτειν
 575 Δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θάυμα ἰδέσθαι·
 Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
 Ἴμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἀμφὶ δέ οἱ σιεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
 Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 580 Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί·
 Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θάυμα ἰδέσθαι,
 Κνώδαλ' ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα·
 Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
 Θαυμασίη, ζωῶσιν εἰκότα φωνήεσσιν .
 585 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε καλὸν κακὸν, ἀντ' ἀγαθῷο
 Εἰξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἢ δ' ἄνθρωποι,
 Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης·
 Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώπους
 Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν .
 590 Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων·
 Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστὶ γένος· καὶ φύλα γυναικῶν

- Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
 Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.
 Ως δ' ὅπ' ὅτ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 595 Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων,
 Αἱ μὲν τε πρόωαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἡμάτιαι σπτεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
 Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφείας κατὰ σίμβλους,
 Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστήρ' ἀμῶνται·
 600 Ως δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
 Ἀργαλέων, ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
 Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὁλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 605 Χήτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
 Ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 Χηρωσλαί· ὧ δ' αὖτε γάμου μοῖρα γένηται,
 Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἀκοιτιν, ἀράρυϊαν πραπίδεσσι,
 Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 610 Ἐμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
 Ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλίαςλον ἀνίην
 Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐσθιν.
 Ως οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς

615 Τοιο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμός ἐρύκει.

Βριάρεω δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττω τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἡνορέην ὑπέρσσωλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
620 Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίη μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονοῖδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

625 Οὓς τέκεν ἠΰκομος Φεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃ,
Γαίης φρεσμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γάρ μάργαντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,

630 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἀρ' ἀπ' Οὐλύμωιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Φεῖη Κρόνω ἐυνηθεῖσα·

635 Οἱ ῥα τότε ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτοῦς.
Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτὴ

Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο·

Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,

640 Νέκταρ τ' ἄμβροσίν τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,

Πάντων ἐν στήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἄμβροσίν ἐρατεινήν,

Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Κέκλυέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἅλλα τέκνα,

645 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Ἡδὴ γὰρ μάλα δήρῳ ἐναντίοι ἀλλήλοισι

Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἥματα πάντα,

Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.

Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους

650 Φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαί λυγρῇ,

Μνησάμενοι φιλότητος ἐνέος, ὅσσα παθόντες

Ἐς φάος ἅψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,

Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.

Ὡς φάτο τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττιος ἀμύμων·

655 Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ

Γῶμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἔσσι νόημα,

Ἀλκτῆς δ' ἀθανάτοισιν ἀγῆς γένεο κρυερῶιο.

Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος

Ἀψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμελίκτων ἀπὸ δεσμῶν

660 Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπι παθόντες.

Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
 Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Μαργάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

- Ὡς φάτ'· ἐπῆνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
 665 Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
 Μᾶλλον ἔτ' ἠτοπάροίθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔειραν
 Πάντες, θηλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἥματι κείνῳ,
 Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 Οὓς τε Ζεὺς ἐρέβουσφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόως δέ,
 670 Δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσοῦντο
 Παῶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δὲ ἐκάσῳ πεντήκοντα
 Εἷς ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσθλαθεν ἐν δαί λυγρῇ,
 675 Πέτραις ἡλιβάτους σιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφοτέρω· δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
 Γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσθινε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
 680 Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὀλύμπος
 Ρίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰτωϊά τ' ἰὼν
 Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατερῶν.

Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἴεσαν βέλεα σιονόεντα .

685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' οὐρανὸν ἀσπερόεντα

Κεκλομένων . οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ .

Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος· ἀλλὰ νῦ τοῦ γε

Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν

Φαῖνε βίην . ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἦδ' ἀπ' Ὀλύμπου

690 Ἀσφράπτων ἔσλειχε συνωχάδον . οἱ δὲ κεραυνοὶ

Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀσπεροπῇ ποτέοντο

Χειρὸς ἀπὸ σίβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες

Ταρφέες . ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγισεν

Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη .

695 Εἶξε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανόιο ῥέεθρα ,

Πόντος τ' ἀπρὺγέτος· τοὺς δ' ἄμφετρε θερμὸς αὐτμῆ

Τιτῆνας χθονίους· φλόξ δ' ἠέρα διᾶν ἵκανεν

Ἀσπετος· ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων

Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε σπεροπῆς τε .

700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἶσατο δ' ἅλλα

Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἦδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι·

Αὐτως ὥς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν

Πίλνατο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δούπος ὀρώρει ,

Τῆς μὲν ἐρειπομένης , τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπώλης .

705 Τόσπος δαῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων·

Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίγαια τε κόνιν τ' ἐσφαράγισον ,

- Βροντήν τε, σπεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπήν τε
 Ἔς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
 710 Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
 Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
 Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
 Κότλος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ἔα τριηκοσίας πέτρας σιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικήσαντες χερσίν, ὑπερθύμους περ ἔοντας,
 720 Τόσπον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἔσ' ἀπὸ γαίης·
 Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 Οὐρανόθεν κατιῶν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο.
 Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 Ἐκ γαίης κατιῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι·
 Τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νύξ
 Τριῖλοιχρὴ κέχυται περὶ δειρῆν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Γῆς εἶζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι

- 730 Κεκρύφεται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
 Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐσσι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας· τείχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κότλος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
 735 Ναίουσιν, φύλακες πῶλοί Διὸς ἀγιόχοιο.
 Ἐνθάδε γῆς δυοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοί περ·
 740 Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
 Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλη
 Ἀργαλή· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
 745 Ἔσθηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.
 Τῶν πρόσθ' Ἰάπετοιο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
 Ἔσθῃως, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
 Ἀσπεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἰῶσαι
 Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
 750 Χάλκεον· ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θυράζεν
 Ἐρχεται, οὐδὲ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντὸς ἔεργει·
 Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρῃ γε δόμῳ ἐκτοσθεν ἐοῦσα,

Γαῖαν ἐπιστρέφεται. ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἐσὶ' ἃν ἵκηται.

755 Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχὲς ἔχουσα.
Ἡ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέι.
Εἴθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς

760 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν ἐισανιών, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ

765 Νηλεὲς ἐν στήθεσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβησιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Εἴθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες
Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστῆσιν· δεινὸς δὲ κύων προπάροίθε φυλάσσει,

770 Νηλεΐης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει. ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέρωσιν·
Εἰξελεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἑσθίει ὃν κε λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.

775 Εἴθαδε ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,

Δεινὴ Στυῆ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ωκεανοῖο
 Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
 Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντα
 Κίσιον ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐσλήρικται.

780 Πᾶρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἰρίς,
 Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅπως ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.

Καί ῥ' ὅστις ψεύδεται οὐλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 Ζεὺς δέ τε Ἰρίν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι

785 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
 Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἐξ ἱερῶν πόταμοιο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
 Ωκεανοῖο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.

790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης ἀργυρῆς ἐίλιγμένος εἰς ἄλλα πίπτει,
 Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν·
 Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσση
 Ἀθανάτων οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Οὐλύμπου,

795 Κεῖται γῆνιμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
 Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδος
 Στρωφίῳ ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.

- Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄθλος.
 Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 Εἰρέας ἀθανάτων οἱ δλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγρὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 Ωγύγιον, τὸ δ' ἴησι κατασλυφέλου διὰ χώρου.
 Ἐνθα δὲ γῆς διοφερεῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
 Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Ἐξεῖς πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε σλυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθάδε μαρμαράει τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
 Ἀσπεμφῆς, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
 Αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρῖσμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
 Δῶματα ναιετάουσιν ἐπ' Ωκεανοῖο θεμέθοις,
 Κότλιος τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γέ μιν ἦν ἐόντα,
 Γαμβρόν ἐόν ποίησε βαρύκτυπος Ἐγνοσίγαιος.
 Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπύειν, θυγατέρα ἦν.
 820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 Οὔπλότατον τέκε παῖδα Τυφώα Γαῖα πελώρη,

- Ταρτάρου ἐν φιλότῃ, διὰ χρυσῇν Ἀφροδίτῃν.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυί ἔργματ' ἔχουσαι,
 Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερῶν θεῶν· ἐκ δέ οἱ ὤμων
 825 Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφις, δεινόιο δράκοντος,
 Γλώσσησι δνοφερῇσι λελειχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσων
 Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
 Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 830 Παντοίῃν ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
 Φθέγγονθ', ὥς τε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ταύρου ἐριβρύχῳ, μένος ἀσχετον ὄσσαν, ἀγαύρου·
 Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν εἰκότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
 835 Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοῖζασχ', ὑπὸ δ' ἦχεεν οὐρεα μακρά.
 Καὶ νῦν κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἥματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάξεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Πόντος τ' Ὠκεανὸς τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 Ὀρτυμένοιο ἀνακτος· ἐπεσφενάχιζε δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,

- 845 Βροντῆς τε σίερωτῆς τε πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 Πρησίηρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
 Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Οὔε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκλίας, περὶ τ' ἀμφί τε κύμα' ἰα μακρὰ
 Ρίπῃ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσπετος ὀρώρει.
- 850 Τρέσσει Αἰδῆς δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσει,
 Τιτῆνές τ' ὑποταγτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
 Ἀσπεσίου κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 Ζεὺς δ' ἔπει οὖν κόρυθεν ἐὼν μένος, εἵλετο δ' ὄπ' αἰ,
 Βροντὴν τε σίερωτὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
- 855 Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πᾶσας,
 Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινόιο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
 Ἦριπε γυιωθεὶς, σιενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
 Φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἀνακτος,
- 860 Οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδῆς παιπαλοέσσης,
 Πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς,
 Τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρεῖτος χροάοιο
 Θαλφθεὶς, ἢ σίδηρος, ὅπως κρατερώτατός ἐστιν,
- 865 Οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
 Τήκεται ἐν χθονὶ δῆ, ὑφ' Ἠφαίστου παλάμησιν.
 Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Ρίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον ἐυρύν.

Ἐκ δὲ Τυφώος ἔσθ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέλιων,

870 Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέσιω Ζεφύροις·

Οἱ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.

Αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὔραι ἐπιπνεῖουσιν θάλασσαν,

Αἱ δὴ τοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,

Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλη·

875 Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, διασχιδνᾷσί τε νῆας,

Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκή

Ἀνδράσιν οἱ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον,

Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν

Ἐργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,

880 Πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,

Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,

Δὴ ῥα τότε ὄτρυνον βασιλευμένῃ ἠδὲ ἀνάσσειν,

Γαίης φραδμοσύνησιν, ὀλύμπιον ἐυρύστω Ζῆν,

885 Ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.

Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,

Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν, ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην

Τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας

890 Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἔην ἐς κάτθετο νηδύν,

- Γαίης φραδμοσύνησι, καὶ Οὐρανοῦ ἀσπερόεντος.
 Τὼς γὰρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιλῆϊδα τιμὴν·
 Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν ἀειγενετάων.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
 895 Πρώτην γὰρ κόρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν
 Ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 Ἡμέλλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,
 900 Ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
 Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὠῆας,
 Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
 Αἵτ' ἔργ' ὠραίοισι καταθηνητοῖσι βροτοῖσι·
 Μοίρας δ', ἥς πλείσθην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
 905 Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἀΐτωπον· αἱ τε διδοῦσι
 Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
 Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρηγούς,
 Ὠκεανοῦ κόρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
 Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
 910 Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶβετο δερκομενάων
 Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιδόωνται.
 Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
 Ἡ' τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Αἰδωνεύς

- Ἦρῳασεν ἥς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
 915 Μνημοσύνης δ' ἐξ' αὐτῆς ἐράσσατο καλλικόμοιο,
 Ἐξ ἥς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
 Ἐννέα, τῆσιν ἄδον θαλία καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
 Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
 Ἰμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐραنیωνων,
 920 Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃτι μιγῆῖσα.
 Λοισθοτάτῃν δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Ἡ δ' Ἥδην, καὶ Ἀρῆα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
 Μιχθῆῖς ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
 925 Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέσφατον, ἀτρυτώνην,
 Πότνιαν, ἥ κέλαδοί τε ἄδον πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Ἥρῃ δ' Ἡφαιστὸν κλυτὸν ἐν φιλότῃτι μιγῆῖσα
 Γείνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἥρισεν ὧ παρακοίτῃ)
 Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐραنیωνων.
 930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης, καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου,
 Τρίτων ἐυρυβίης γένετο μέγας· ὅς τε θαλάσσης
 Πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακλῖ
 Ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀρῇ
 Ρῖνοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
 935 Δεινοῦς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἀρῇ πῶλιπώρῳ.

- Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρβυμος θέτ' ἄκοιτιν.
 Ζῆνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίῃ τέκε κύνδιμον Ἑρμῆν
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος ἐισαναβᾶσα.
 940 Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ, Διώνυσον πολυγηθέα,
 Ἀθάνατον θνητή. νῦν δ' ἀμφοτέρωι θεοὶ εἰσίν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλεΐην,
 Μιχθεῖς' ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.
 945 Ἀγλαΐην δ' Ἡφαιστός ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις,
 Ὀωλοτάτῃν Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνως, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγῆρω θῆκε Κρονίων.
 950 Ἡδὴν δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός,
 Ἰς Ἡρακλῆος τελέσας σπονδέοντας ἀέθλους,
 Παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἡρῆς χρυσοπεδίλου,
 Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόντι·
 Ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
 955 Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγῆραος ἥματα πάντα.
 Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴν Ὠκεανίην
 Περσηΐς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἡελίοιο,
 Κούρην Ὠκεανόιο τελήεντος ποταμοῖο

960 Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Ἰδυίαν καλλιπάρηον.

Ἡ δέ οἱ Μήδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ

Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῇν Ἀφροδίτῃν.

Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

Νῆσοί τ', ἥπειροί τε, καὶ ἄλμυρὸς ἔνδοθι πόλις.

965 Νῦν δὲ θεάων φύλον αἰεῖσατε ἡδυέπειαι

Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κόυραι Διὸς ἀγίοχοιο,

Ὅσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι

Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

Δημήτῃ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,

970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃ,

Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτῃ ἐν πίονι δήμῳ,

Ἐσθλόν· ὅς εἰς ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,

Τὸν δ' ἀφνειὸν ἐθήκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.

975 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτῃ χρυσεῖ Ἀφροδίτῃ,

Ἰνῷ, καὶ Σεμέλῃ, καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρηον,

Ἀυτονόῃ θ', ἣν γῆμεν Ἀριστᾶϊος βαθυχαίτης,

Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὐσπεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

Κούρῃ δ' Ὀκεανοῖο Χρύσαορι καρτεροθύμῳ

980 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτῃ,

Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,

Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,

- Βοῶν ἔνεκ' εἰλιπῶδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθρίῃ.
 Τιθωνῷ δ' Ἡὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
 985 Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα.
 Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν,
 Ἴφθιμον Φαέθοντα θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἧος
 Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 990 ὦρτ' ἀνεξεψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
 Νησώλον νύχιον ποήσατο, δαίμονα δῖον.
 Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
 Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν ἀειγενετάων,
 ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας σπονδόντας ἀέθλους,
 995 Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερῆνωρ,
 Ὑβριδῆς Πελίδης, καὶ ἀτάσθαλος, ὄβριμοεργός.
 Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην,
 Αἰσονίδης. καί μιν θαλερὴν ποήσατ' ἄκοιτιν.
 1000 Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖς ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν,
 Μῆδειον τέκε παῖδα, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων
 Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελείτο.
 Αὐτὰρ Νηῆος κούραι ἀλίοιο γέροντος,
 ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε διὰ θεάων,
 1005 Λιακοῦ ἐν φιλότῃ, διὰ χερυσὴν Ἀφροδίτην.

- Πηλεΐ δὲ δμηθεΐσα θεὰ Θέτις ἀγρυρόπεζα
 Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα, θυμολέοντα.
 Αἰνείαν ἄρ' ἔτικτεν εὐστέφανος Κυθέρεια,
 Ἀγχίση ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι,
 1010 Ἰῶης ἐν κορυφῇσι πολυπύχου, ὑληέσσης.
 Κίρκη δ' Ἡελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 Γείνατ' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἀγρίον, ἥδ' Ἀατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
 Οἳ δὴ τοι μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων
 1015 Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
 Γείνατο, Ναυσινόον τε, μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃτι.
 Αὐταὶ μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 1021 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κόουραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ *καὶ* ΗΜΕΡΑΙ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ καὶ ΗΜΕΡΑΙ.

- Μῶσαι Πιερίθην ἀοιδῇσι κλείουσai,
 Δεῦτε δὴ ἐγγέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖουσai.
 Οὔν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε·
 Ῥητοὶ τ' ἄρρητοί τε Διὸς μέγαλοιο ἔκητι.
 5 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
 Ῥεῖα δ' ἄριζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
 Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλυθὶ ἰδὼν αἰών τε· δίκη δ' ἰθύνε θέμιστας
 10 Τύνη· ἐγὼ δὲ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην.
 Οὐκ ἄρα μῶνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 Εἰσὶ δύω· τὴν μὲν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
 Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
 15 Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
 Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν·

- Τὴν δ' ἐτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νύξ ἐρεβεννή,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Γαίης τ' ἐν ῥίζησι, καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
 20 Ἡ' τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐΐζει.
 Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
 Εἰς ἄφρονον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
 Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰδὸς αἰιδῶ.
 Ὡ' Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεο θυμῷ,
 Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα.
 30 Ὡρῇ γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
 Ὡῖ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
 Ὡρεῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν·
 Ταῦ κε κορυσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 Κτήμας' ἐπ' ἀλλοτριόις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσθαι
 35 Ὡδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διάκρινώμεθα νείκος
 Ἰθείησι δίκαις, αἳ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἄρισται.
 Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
 Ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·

- 40 Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσω πλέον ἥμισυ πάντες,
 Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσαιο,
 Ὡς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
- 45 Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῶν καταθεῖο,
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
 Ὅτ' ἴ μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τούνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
- 50 Κρύψε δὲ πῦρ. τὸ μὲν αὖθις εὖς παῖς Ἰαπετιῶ
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα εἰδὼς,
 55 Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
 Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ὃ κεν ἅπαντες
 Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἀμφάγα πῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
- 60 Ἡφαιστῖον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτ' ἴ τάχιστα
 Γαῖαν ἴδῃ φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 Καὶ σθένος· ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὧπά εἴσκειν

- Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπῆρατον· αὐτὰρ Αἶθνην
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰσὶν ὑφαίνειν·
 65 Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῇν Ἀφροδίτην,
 Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκέρους μελεδῶνας·
 Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπὶ κλοπον ἦθος
 Ἑρμείην ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφατ'· δι' ἧ' ἐπείθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυῖεις
 Παρθένω αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αἶθνη·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 Ὅρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
 75 Ὄρραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινόισι.
 Πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφῆρμωσε Παλλὰς Αἶθνη,
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 Ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπικλοπον ἦθος
 Τεύξε, Διὸς βουλήσι βαρυκλύτου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
 80 Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδῶρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφησίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 Εἰς Ἐπιμηθεά πέμπει πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
 85 Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

Εἰφράσαθ' ὡς οἱ εἶπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποσώμπτειν
Εἴσοπίσω, μήπου τί κακὸν θνητοῖσι γένηται.

Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.

90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χελεπόιο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηρεάσκουσι.

Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελῶσα,

95 Εἰσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

Μούνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δόμοισι

Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε

Εἴξετο. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,

Ἀιγιοῖχου βουλήσι Διὸς νεφεληγερέταο.

100 Ἀλλὰ δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.

Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ

Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι

Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.

105 Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω

Εὖ καὶ ἐπιστάμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βαλλεὸ σῆσιν.

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,

- Χρῦσεον μὲν πρῶτισ' αἰ γένος μερόπων ἀνθρώπων
 110 Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
 Ως τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος, οὐδέ τι δειλὸν
 Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 115 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.
 Θνησκὸν δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
 Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ
 120 Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 Τοὶ μὲν δαίμονές ἐισι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
 Εὐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 125 Ἠέρα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,
 Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.
 Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλὶγκιον οὔτε νόημα.
 130 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
 Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·

- Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἡβης μέτρον ἴκοιτο,
 Παιριδίον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
 Ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 135 Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 Ἡθέλον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερόις ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡ' θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἡθεα. τοὺς μὲν ἔπειλα
 Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε, χολούμενος οὐνεκα τιμᾶς
 Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἱ Οὐλυμπον ἔχουσιν.
 140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
 Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπτως τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
 145 Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἀῖρος
 Ἐργ' ἔμελε σπονόμεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
 Ἡΐθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 Ἀπλάστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀαπτοί
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
 150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
 Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο. μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
 Βῆσαν εἰς εὐρώεντα δόμον κρυερῷ αἶδαο,
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας

- 155 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.
 Αὐτὰρ ἔπει καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Αὔθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θείον γένος, οἱ καλέονται
- 160 Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοσις αἰνῇ,
 Τοὺς μὲν ἐφ' ὤπασα πύλῳ Θήῃ Καδμηίδι γαίῃ
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
 Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
- 165 Εἰς Τροίην ἀγαγὼν Εἰλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο·
 Εὐθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
- 170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 Εἰν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τρεῖς τῶ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
 Μηκέτ' ἔπειτ' ὀφείλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
- 175 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. οὐδὲ ποτ' ἦμαρ
 Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

- Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας,
 Ἀλλ' ἔμψης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακῶσιν.
- 180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παιδῶσιν ὁμοίος, οὐδὲ τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
- 185 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
 Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅτιν ἐιδότες. οὐδὲ μὲν οἱ γε
 Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεψίῃρια δοῖεν,
 Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάζει.
- 190 Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 Οὐτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
 Οὐκ ἔσται. βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιῶς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὁμῆται.
- 195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν
 Λυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης.
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Οὐλύμπων ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῶα καλὸν,
 Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἶτον προλιπὼντ' ἀνθρώπους
- 200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακοῦ δ' οὐκ ἔσsetαι ἀλήκη.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ὡδ' ἱρήξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,

Υῖσι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·

205 Ἡδ' ἐλεὼν, γναμπίοισι πεπαρμένῃ ἀμφ' ὀνύχεσσι,

Μύρετο, τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχεινύ σε πολλὸν ἀρείων.

Τῇ δ' εἷς ἥ σ' ἄν ἐγὼ περ ἄγω καὶ αἰοιδὸν εἴδωσαν·

Δείπων δ' αἶκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἢ μεθήσω.

210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.

Νίκης τε σίερεται, πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἱρήξ ταυσιώτερος ὄρνις.

Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἀκούε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφείλλε.

Υἱοὶ γάρ τε κακὴ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλός

215 Ῥηιδίως φερέμεν δύναται, βαρύνθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,

Ἐγκύρσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,

Ἐς τέλος ἐξελθούσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω·

Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀῖκος ἅμα σκολιῇσι δίκησιν.

220 Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἥ κ' ἄνδρες ἄγωσι

Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.

Ἡ δ' ἔπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἦθεα λαῶν,

Ἡέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,

- Οἱ τέ μιν ἐξελάουσι, καὶ οὐκ ἰθὺϊαν ἔνειμαν.
- 225 Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδουσιν
 Ἰθείας, καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
 Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ·
 Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς·
 Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς,
- 230 Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 Οὐδ' ἄτη, θαλίσ δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς
 Ἀῆρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 Εἰροτόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
- 235 Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 Νείσσουνται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
 Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται ἐυρύστωα Ζεὺς.
- 240 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
 ὅς τις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
 Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπὴγάγε πῆμα Κρονίων,
 Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι
- 245 Ζηνὸς φραδμοσύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἡ τῶν γε σῖρατὸν ἐυρὺν ἀπώλεσεν, ἢ τό γε τείχος,

Ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννυται αὐτῶν .

- Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 250 Ἀθάνατοι λεύσσουν ὅσοι σκολιῇσι δίκησι
 Ἀλλήλους τρέβουσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες .
 Τρεῖς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
 Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουν τὴν δίκας καὶ σχέτλια ἔργα ,
 255 Ἡέρα ἐσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν .
 Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν .
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάβῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
 Αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίῳ
 260 Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὅφρ' ἀποτίσῃ
 Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 Ἀλλή παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες .
 Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύετε μύθους,
 Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε .
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων .
 Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευσάντι κακίστη .
 Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας ,
 Καί νυ τάσ', αἰκ' ἐτέλῃσ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐλήθει
 Οἷον δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἑέργει .

270 Νῦν δὲ ἐγὼ μῆτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 Εἶην, μῆτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 Εὔμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἔξει.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τερψικέραυτον.

Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,

275 Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς,
 Εὔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη

280 Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύστωα Ζεὺς.
 Οὔς δέ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσας
 Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
 Τῷδε τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.

285 Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 Ρῆιδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρσιθεν ἔθηκαν

290 Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
 Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 Ρῆιδίη δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπὴ περ' εἰσοῦσα.

- Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
 Φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω·
 295 Ἐσθλὸς δ' αὖ κακῆϊνος, ὃς εὖ εἰπὼντι πίθηται.
 Οὗ δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέη, μήτ' ἄλλου ἀκούων
 Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃδ' αὖτ' ἀχρηΐος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὃφρὰ σε λιμὸς
 300 Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ εὐσιέφανος Δημήτηρ
 Αἰδοίῃ, βίότου δὲ τεὴν πῖμπλησι καλιῇν.
 Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ·
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 Ζῶῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἱκελὸς ὀρμῆν,
 305 Οἱ τε μελισσάων κάματον τρέχουσιν ἀεργοὶ
 Ἐσθόντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 Ως κέ τοι ὥραίου βίότου πλήθωσι καλιαί·
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
 Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 310 Ἔσσεαι ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς·
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίῃ δὲ τ' ὄνειδος.
 Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 Πλουτεῦν' ἰα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπωδεῖ.
 Δαίμονι δ' ὅιος ἔησθα· τὸ ἐργάζεσθαι ἀμεινον,
 315 Εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

- Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.
 Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·
 Αἰδώς ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησι.
 Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
 320 Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μὲγαν ὄλβον ἔληται,
 Ἡ' ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήισσεται, (οἷά τε πολλὰ
 Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 Ἀνθρώπων, αἰδὼ δὲ τ' ἀναιδείῃ κατοπάσῃ)
 325 Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 Ἀνέρι τῷ, παῦρον δὲ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
 Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξει·
 Ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
 Κρυπταδῆς ἐυνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
 330 Ὅς τέ τ' εὖ ἀφραδῆς ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
 Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
 Νεικεῖν χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
 Τῷ δὴ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
 Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
 335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάντων ἔργ' ἀεσίφρονα θυμὸν,
 Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν
 Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἰλάσκεσθαι,

- Η" μὲν ὅτ' ἐυνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
 340 Ὡς κέ τοι ἱλαὸν κρηδίνῃ καὶ θυμὸν ἔχῃσιν·
 Ὅφρ' ἄλλων ὦνῃ κληῖρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
 Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
 Τὸν δὲ μάλιστ' αὖ καλεῖν, ὅς τις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
 Εἰ γάρ τοι καὶ χρημ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
 345 Γεῖτονες ἄζωστοι ἐκίον, ζώσαντο δὲ πηοί.
 Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα.
 Ἐμμορέ τοι τιμῆς ὅς τ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
 Οὐδ' ἂν βόους ἀπώλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη·
 Ἐὺ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος· εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 350 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶκε δύνηαι·
 Ὡς ἂν χρηρίζων καὶ ἐς ὕψιστον ἀρχιον εὖρῃς.
 Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι·
 Καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.
 355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' οὔ τις ἔδωκεν.
 Δῶς ἀγαθὴν, ἀρῶαξ δὲ κακὴν, θανάτοιο δότεῖρα.
 Οἷς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὄγε καὶ μέγα δοίῃ,
 Χαίρει τῷ δῶρῳ καὶ τέρεται ὃν κατὰ θυμόν.
 Οἷς δὲ κεν αὐτὸς ἔλῃται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 360 Καί τε σμικρὸν ἔδον, τότε ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,

Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὅθ' ἀλύξεται αἶθοψα λίμῳ.

Οὐδὲ τὸγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θυρήφι.

Ἐσθλὸν μὲν παρῶντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ

Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,

Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδῶ.

370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἀρκίος ἔστω.

Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.

Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἀνδρας.

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοσπύλος ἐξαπατάτω,

Αἰμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλήν.

375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.

Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον

Φερβέμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.

Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.

Ρεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.

380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·

Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,

Ὡθ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων

Ἀρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότιο δέ, δυσσομενάων.

- 385 Αἱ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέατα τεσσαράκοντα
 Κεκρύφεται, αὐτὶς δὲ περιωλομένου ἐνιαυτοῦ
 Φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
 Οὗτός τοι πεδίον πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
 Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βηστήεντα
- 390 Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπρῃθι πύονα χῶρον.
 Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βουτῆιν,
 Γυμνὸν δ' ἀμαῖσθαι, εἰ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλησθα
 Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
 Ὡρεῖ ἀέξεται, μὴ πως τὰ μεταξὺ χατίζων
- 395 Πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,
 Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραυντο.
 Μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
- 400 Ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
 Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεαι. ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
 Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
 Ἀχρεῖος δ' ἔσθαι ἐπέων νόμος. ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 Φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωγῆν.
- 405 Οἶκον μὲν πρῶτισθα, γυναῖκά τε, βῶν τ' ἀροτῆρα,
 Κτηλῆν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσίην ἔποιτο.
 Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.

Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾶ.

Ἡδ' ὥρῃ παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.

410 Μὴδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν.

Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πῖμπωλῃσι καλὴν,

Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει,

Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.

Ἡμὸς δὴ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο

415 Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρῆσαντος

Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χεῖρος

Πολλὸν ἐλαφρότερος (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστήρ

Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων

Ἔρχεται ἡμάτιος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)

420 Ἡμὸς ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ

Υἷλῃ, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει.

Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,

Ἀξονά θ' ἐπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.

425 Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ καὶ σφύραν κε τάμοιο,

Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδῶρ' ἀμάξῃ.

Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὖρης,

Εἰς δίκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,

Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώταλός ἐστιν.

430 Εὐτ' ἂν Αθηναίης δμῶδες ἐν ἐλύματι πῆξας

Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἰσίοδοι.

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ δίκον,

Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.

Εἰ χ' ἑτερόν γ' ἄξαις, ἑτερόν γ' ἐπὶ βουσί βάλοις.

435 Δάφνης δ' ἢ Πιελέης ἀκιώτατοι ἰσίοδοι.

Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύη· βόε δ' ἐνναετήρῳ

Ἀρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδόν.

Ἡΐης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀγίστω.

Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακὶ καμμέν ἄροτρον

440 Ἀξίαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐτοὶ λίποιεν.

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζηὸς ἔπειτο,

Ἀρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάδλωμον.

Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνει,

Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ

445 Θυμὸν ἔχων. τοῦτο δ' οὕτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων

Σπέρματα δάσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.

Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μέθ' ὀμήλικας ἐπαιτοῖται.

Φράζεσθαι δ' εὐτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσης

Υψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγύτης.

450 Ἢ τ' ἄροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην

Δεικνύει ὀμβρηνοῦ· κραιδίην δ' ἔδρακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.

Δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βόας ἔδον ἐόντας·

Ῥηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν· βόε δὸς καὶ ἅμαξαν·

- Ῥήϊδιον δ' ἀπανηνασθαι, παρὰ δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἄνῃς φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἀμάξαν,
 Νήπιος. οὐδὲ τὸ γ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης,
 Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκῆϊα θέσθαι.
 Εὖ τ' ἂν δὲ πρῶτισί' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 Δὴ τότε ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
 460 Αὔτην καὶ διερὴν ἀρώων, ἀρότοις καθ' ὥρην,
 Πρῶτ' μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 Εἵαρι πολέϊν· θέρους δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.
 Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 Νειὸς ἀλεξιάρη, παιδῶν εὐκηλήτειρα.
 465 Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἀγνῇ,
 Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν.
 Ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
 Χειρὶ λαβὼν, ὄρωκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
 Ἐνδρυσὸν ἐλκόντων μεσάβῳ. ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν
 470 Δμῶος, ἔχων μακέλην, πόνον θρηνήεσσι τιθείη,
 Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδὲ κεν ἀδρυσύνη σλάχυες νεύοιεν ἔραζε,
 Εἰ τέλος αὐτὸς ὅπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
 475 Ἐκ δ' ἄγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
 Γηθήσειν, βιότοις ἐρεῦμενον ἔνδον ἐόντος.

- Ευσχέων δ' ἴξεται πολὺν ἔαρ· οὐδὲ πρὸς ἄλλους
 Αὐγάσσαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται·
 Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόης χθόνα δῖαν,
 480 Ἦμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἑέργων,
 Ἀντία δεσμεύων κεκοιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
 Οἴσεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δέ σε θήσονται.
 Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγίοχοιο,
 Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
 485 Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τό δέ κέν τοι φάρμακον εἴη·
 Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
 Τὸ πρῶτον, τέτρωι τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 Τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τρίτῳ ἥματι, μήδ' ἀπολήγοι,
 Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλήν, μήτ' ἀπολείπων.
 490 Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει.
 Εἰν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
 Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολὺν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
 Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
 Ὠρῇ χειμερῇ, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον
 495 Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
 Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
 Σὺν πενίῃ· λεωτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
 Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμων,
 Χρηίζων βίοτιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

- 500 Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 Ἡμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
 Δείκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἔτι μέσσου ἑόντος,
 Οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται, ποιείσθε καλιάς.
 Μῆνα δὲ Ληλαιῶνα, κακ' ἥματα, βοῦδορα πάντα,
 505 Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας αἰτ' ἐπὶ γαῖαν
 Πνεύσαντος βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν.
 Οἷς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ
 Ἐμπνεύσας ὥρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 510 Οὐρεως ἐν βήσσης πιλναῖ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
 Θῆρες δὲ φρέσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
 Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον. ἀλλὰ νῦ καὶ τῶν
 Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δαυσσέγων περ' ἑόντων.
 515 Καί τε διὰ ῥινόου βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
 Καί τε δὲ αἶγα ἄησι τανύτριχα· πῶεα δ' οὔτι,
 Οὐνεκ' ἐπνεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
 Ἰς ἀνέμου βορέου. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
 Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχερος οὐ διάησιν,
 520 Ἦτε δόμων ἔντοσθι φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
 Οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 Εὐ τε λοεσσαμένη τέρενα χροά, καὶ λίπ' ἐλαίῳ

- Χρυσάμενη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
 Ἡῆματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόσῃος ὃν πόδα τένδει,
 525 Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἥθεσι λευγαλέοισιν.
 Οὐ γάρ οἱ ἥελιος δείκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι.
 Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
 Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαίνει.
 Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκῶται
 530 Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυῖα βηπστήεντα
 Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
 Οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
 Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,
 Οὐ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὀρᾶται,
 535 Τῷ ἱκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
 Καὶ τότε ἕστασθαι ἔρυμα χροῶς, ὥς σε κελεύω,
 Χκαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
 Τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
 540 Μήδ' ὀρεθαὶ φρέισσωσιν, αἰεζόμεναι κατὰ σῶμα·
 Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἱφὶ κταμένοιο
 Ἀρμενα δῆσασθαι, πίλοις ἐντοσθε πυκάσας.
 Πρωτογόνων δ' ἐρέφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
 Δέρματα συρῆάπτειν νεύρῳ βοῶς, ὃφρ' ἐπὶ νώτῳ
 545 Ὑετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην. κεφαλῇφι δ' ὑπερθε

- Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν', οὐατα μὴ καταδεύῃ·
 Ψυχρὴ γάρ τ' ἥως πέλεται βορέας πεσόντος·
 Ἡῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν ἀσπερόεντος
 Ἀῆρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
 550 Ὅς τε ἀρυσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
 Ὑψοῦ ὑπὲρ γαῖης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θύελλῃ,
 Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
 Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος·
 Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόν δε νέεσθαι,
 555 Μῆποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καθά θ' εἴματα δεύσῃ·
 Ἄλλ' ὑπαλεύασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
 Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
 Τῆμος θ' ὥμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
 560 Ἀρμαλιῆς· μακραί γάρ ἐπιζέροθι εὐφρόναι εἰσί.
 Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὖθις
 Γῇ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνεῖκη.
 Εὖ τ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τρωάς ἡελίοιο
 565 Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ῥα τότε ἀσπίης
 Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥέον Ὠκεανόιο,
 Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
 Τόνδε μετ' ὀρθρογόνῃ Πανδιονίς ὥρτο χελιδὼν

- Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰδλαμένοιο.
 570 Τὴν φθάμενος, οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ἀλλ' ὅποτ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίῃη,
 Πληιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
 Ἀλλ' ἄρπας τε χαραστέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν·
 Φεύγειν δὲ σκιερύς θώκους καὶ ἐπ' ἧῳ κοῖτον,
 575 Ὡρῇ ἐν ἀμνητοῦ, ὅτε τ' ἥελιος χεῖρα κάρφῃ·
 Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἶκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
 Οἷθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ·
 Ἡὼς γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείζεται αἴσαν.
 Ἡὼς τοι προσφέρει μὲν ὁδοῦ, προσφέρει δὲ καὶ ἔρξου·
 580 Ἡὼς ἥτε φανείσα πολέας ἐπέδρησε κελεύθου
 Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσί τίθησιν.
 Ἡμὸς δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέτλιξ
 Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' αἰοδὴν
 Πυκνὸν ὑπὸ πλερύγων, θέρους καματώδους ὥρῃ,
 585 Τῆμος πόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἀρίστος·
 Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
 Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
 Αὐαλέος δέ τε χεῖρς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότε ἦδη
 Εἶη πετραίη τε σκιὴ καὶ βύβλιος οἶνος,
 590 Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
 Καὶ βοὸς ὑλοφάγοια κρέας μήπω τετοκύης,

- Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθρῳα πινέμεν· οἶνον,
 Ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδώδης,
 Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
 595 Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρέυτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.
 Τρεῖς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
 Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 Δινέμεν, εὐτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ωρίωνος,
 Χώρῳ ἐν εὐαείῃ, καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλῶϊ.
 600 Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 Πάντα βίον κατάρθαι ἐπάρμενον ἐνδοθεν οἴκου,
 Θῆτα ἄοικον ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
 Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
 Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆιν· μὴ φεῖδεο σίτου·
 605 Μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρεῖμαθ' ἔλῃται.
 Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ σαρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη
 Βουσί καὶ ἡμιόνοις ἐπιητανόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι·
 Εὐτ' ἂν δ' Ωρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 610 Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὧ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἶκαδε βότρυς.
 Δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας.
 Πέντε δὲ συστιάσαι, ἔκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

615 Πληιάδες θ' Ὑάδες τε, τό τε σθένος Ὠρείωνος
 Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 Ὠραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶη.

Εἰ δέ σε ναυτιλίας δυσπεμφέλου ἴμερος αἰετῇ,
 Εὖτ' ἂν Πληιάδες σθένος ὄξριμον Ὠρείωνος

620 Φεύγουσai πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
 Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἴηται·
 Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
 Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
 Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι

625 Πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέλιον,
 Χεῖμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθη Διὸς ὄμβρος.
 Ὅπλα δ' ἐπ' ἄρμενα πάντα τεῶ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
 Εὐκόσμως σιολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο,
 Πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνῶν κρεμάσασθαι.

630 Αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δέ τε φόρῳ
 Ἀρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι,
 Ὡσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
 Πλωίζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.

635 Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθ', πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

- Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσι δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
 640 Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
 Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 Ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
 Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 645 Ἔσεται, εἰ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
 Ἔστ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμόν,
 Βούληται δὲ χρεά τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
 Δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Οὐ τέ τι ναυτιλίας σεσοφισμένος, οὐ τέ τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πρόποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ
 Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 Ἀθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἐνθά με φημί
 Ὑμνῶ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶεντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἐλικνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 Ἐνθά με τῶρῳτον λυγυρῆς ἐπέβησαν αἰοιδῆς·
 660 Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπεύραμαι πολυγόμφων.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγίοχοιο.

Μῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον αἰεῖδεν.

- Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡελίοιο,
 Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρους καματώδεος ὥρης,
 665 Ὠρεῖος πέλεται θνητοῖς πλός· οὔτε κε νῆα
 Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι.
 Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 670 Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
 Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 Ἐλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
 Σπεύδειν δ' ὅτ' ἴι τάχις· ἵα πάλιν οἰκονδε νέεσθαι.
 Μῆδ' ἐμένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιο τε δεινὰς ἀήτας.
 Ὅς τ' ὥρηνε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
 Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλός ἀνθρώποισιν,
 Ἡμος δ' ἡ τοπρεῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 680 Ἰχθυος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
 Ἐν κρεάδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβρατός ἐστι θάλασσα·
 Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλός· οὐ μιν ἔγωγε
 Αἴνημι· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,

Ἀρπακλὸς· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ

685 Ἀνθρώποι ῥέζουσιν αἰδρεῖσιν νόοιο.

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα

Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύω.

Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.

690 Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.

Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι.

Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβοιον ἄχθος αἰέρας,

Ἀξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.

Μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀξιστός.

695 Ὡρεῖαι δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,

Μήτε τρηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,

Μήτ' ἐπιθείς μάλα πολλὰ· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.

Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠδῶη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.

Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἠθεα κεδνὰ διδάξης.

700 Τὴν δὲ μάλιστ' αἰ γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει.

Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάσματ' ἀγέρας,

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήζετ' ἀμεινον

Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ εἴγιον ἄλλο,

Δειπνολόχης· ἥτ' ἀνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἐόντα

750 Εὖει ἄτερ δαλῶν, καὶ ὠμῶ γήραϊ δῶκεν.

Εὐδῶπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·

Εἰ δέ κε ποιήσης, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.

Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ,

710 Ἦ' τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἥ καὶ ἔρξας,

Δὺς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις

Ἡγήτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,

Δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

Ποιεῖται, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.

715 Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,

Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεσθῆρα.

Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ

Τέτλαθ' οὐκιδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἔόντων·

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἀρίστος

720 Φειδολῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.

Εἰ δέ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσαιο.

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπρόμελος εἶναι

Ἐκ κοινῷ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἡῶς Διὶ λείδωιν αἶθοπα οἶνον

725 Χερσὶν ἀνίπτουσιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσιν δέ τ' ἀράς.

Μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τετραχμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴ μεμνημένος ἐς τ' ἀνίστα,

Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προσάδην οὐρήσης,

- 730 Μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Εἰζόμενος δ' ὅγε θείος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,
Ἡ' ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερχέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Εἰρήν ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
- 735 Μηδ' ἀπὸ δυσφύμοιο τάφου ἀπονοσθήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὕξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
- 740 Οὐς ποταμόν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνιπτος,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὁπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλεῖν
Αὔσον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἶθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθε
- 745 Πινόντων, ὅλοη γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεσθον καταλείπειν,
Μὴ τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέεκτων ἀνελόντα
Εὔθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.
- 750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνὲρ ἀνήνορα ποιῇ.
Μηδὲ δυωδεκάμηγον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.

- Μηδὲ γυναικεῖω λουτρῷ χροῖα φαιδρύνεσθαι
 Ἀνέρα . λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔσ' ἐπὶ καὶ τῷ
 755 Ποιή· μήλ' ἱερόισιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας ,
 Μωμεύειν αἰδήλα . θεὸς νύ τι καὶ τὰ νεμεσσῶ .
 Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρέοντων,
 Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν , μάλα δ' ἐξαλέασθαι .
 Μηδ' ἐναποψύχειν . τὸ γὰρ οὐ ται λώϊόν ἐστιν
 760 ὧδ' ἔρδειν . δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην .
 Φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται , κούφη μὲν αἰεῖραι
 ῥῆια μάλ' , ἀργαλέη δὲ φέρειν . χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι .
 Φήμη δ' οὐτις πάμπαν ἀπόλλυται , ἥντινα πολλοὶ
 Λαοὶ φημίζουσι . θεὸς νύ τις ἔσ' ἰ καὶ αὐτή .
 765 Ἡμαῖα δ' ἐκ δίοθεν πεφυλαγμένος , εὖ καλὰ μοῖραν
 Περξαδέμεν δμῶεσσι . τρηκάδα μηνὸς ἀρίστην
 Ἔργα τ' ἐποσπεύειν , ἢ δ' ἀρμαλὴν δατέασθαι ,
 Εὐτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν .
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος .
 770 Πρῶτον ἔνη , τετράς τε , καὶ ἑβδόμη , ἱερὸν ἥμαρ .
 Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ .
 Οὔδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἥματα μηνὸς
 Ἐξοχ' ἀεζομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι .
 Ἐνδεκάτη τε δωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί·
 775 Ἡ μὲν , οἷς πείκειν , ἢ δ' , εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι .

Ἡ δὲ δωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.

Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιωότητος ἀράχνης

Ἡμάτος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἰδῇς σωρὸν ἀμᾶται.

Τῇ δ' ἰσθλὸν σήσαιτο γυνή, προσβάλοιτό τε ἔργον.

780 Μηνὸς δ' ἰσθαμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι

Σπῆρματος ἀρξασθαι. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.

Ἑκτὴ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν.

Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,

οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἀρ' γάμου ἀντιβολῆσαι.

785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἑκτὴ, κούρη τε γενέσθαι

Ἀρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,

Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἥπιον ἦμαρ.

Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ κε κέρτομα βάζειν,

Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.

790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βῶν ἐρίμυκον

Ταμνέμεν, οὐρεῖας δὲ δωδεκάτῃ ταλαεργούς.

Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέω ἦματι ἴσθρα φῶτα,

Γείνεσθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρη δέ τε τετρας

795 Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῶν

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρεῖας ταλαεργούς

Περὶ νύνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ

Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἰσθαμένου τε,

Αλγεα θυμοῖορξῆιν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.

800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἐργματι τούτῳ ἀρίστοι·
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Οἶκον τιννυμένας, τὸν ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.

805 Μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Ἔν μαλ' ὀπιωτεύοντα εὐτροσχάλῳ, ἐν ἀλῶῃ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμῆιν θαλαμῆϊα δῶνρα,
Νῆϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς·

810 Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
Πρωτίστῃ δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὕποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὐτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην

815 Ἀρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θῆναι
Βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι·
Νῆα πολυκληίδα θοὴν εἰς οἶνοσθα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι·

Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
820 Μέσση· παῦροι δ' αὐτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,
Ἡῶς γινωμένης· ἐπιδείελα δ' ἐσθλὴ χειρείων.

Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.

Αἱ δ' ἄλλαι, μετὰδουποὶ, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι,

Ἄλλος δ' ἀλλοίην ἀινεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.

825 Ἄλλοτε μητρὺν πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα

Εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,

Ὅρνιθας κρένων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ

ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

- Η** δ' οἷη προλιπῶσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν εἰς Θήβας, μετ' ἀγρήϊον Ἀμφιτρυῶνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρυῶνος.
 Ἡ δ' ἔα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 Εἰδεῖ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
 Τάων ἅς θνηταὶ θνητοῖς τέκον ἐυνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρηθὲν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
 τοῖον ἄλθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἐὼν τίεσκεν ἀκοίτην,
 10 ὥς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.
 Ἡ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱφὶ δαμάσσας,
 Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπῶν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
 εἰς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους,
 Ἐνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρὰ κοιτι,
 15 Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφίμερου. οὐ γάρ οἱ ἦεν
 Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρυῶνης,

Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 Ης αλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
 Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.

- 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν,
 Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
 Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ δίοθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα, ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνεύοντες,
- 25 Λοκροὶ τ' ἀγχέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
 Ἔσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀλφεισῆσιν ἀρῆς ἀλκίῃρα φυτεύσῃ.
- 30 Ὡς το δ' ἀπ' Οὐλύμωιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων.
 Ἰμείρων φιλότητος εὐζώνοιο γυναικὸς
 Ἐννύχιος· τάχα δ' ἴξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεδήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα.
- 35 Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρυώνης
 Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ·
 Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρυῶν λαοσσόος ἀγλαὸς ἦρος
 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας

- 40 Ὡρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβήμεναι ἐυνῆς·
 Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν·
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίον ὑπεκπροφύγη κακότητα
 Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἥ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ·
 Ὡς ἔα τότε Ἀμφιτρεύων χαλεπὸν πόνον ἐκλολυπεύσας,
 45 Ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκανε·
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρὰ κοιτι,
 Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 Ἡ δὲ θεῶ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστω,
 Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
 50 Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἦσιν.)
 Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληεῖν·
 Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφείῃ Κρονίῳνι,
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρεύωνι,
 55 Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
 Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων·
 Οὗς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην, μεγάθυμον·
 Εὖρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὄν, Ἀῖρην, αἶτον πολέμοιο,
 60 Τεύχεσι λαμφομένους σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἑστιάοτ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἐκλύπον ὠκέες ἵπποι,
 Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει,

- Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποροῖτα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
 65 Ἴππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρῆιον, ἡνίοχόν τε,
 Χαλκῷ δῖώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακλεΐην.
 70 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ.
 Πῦρ δ' ὥς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
 Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀρμηθῆναι,
 Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 75 Κεῖνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἅαπλοι
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σπιθαροῖσι μέλεσσι.
 Ὃς ῥά τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
 Ἦρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
 Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
 80 Ἦ λινεν Ἀμφιτρυῶν, ὅτ' εὐδ' ἔφανον ποτὶ Θῆβην
 Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον εὐκτίμενον πολίεθρον,
 Κτείνας Ἡλεκτρυῶνα, βροτῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
 Ἰκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἠνίοχην τανύπεπλον,
 Οἱ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρῆχον,
 85 Ἦ δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.

- Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἡλεκτρυώνῃ
 Ἡ' ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 Γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς·
 90 Ὅς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας,
 ὦχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
 Σχέτλιος· ἥ που πολλὰ μετεσθίονα χιζέτ' ὀπίσσω,
 Ἡ' ἄτην ἀχέων· ἥ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
 Ἴσπων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 Ἴθὺς ἔχειν θοὴν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἀῖρεος ἀνδροφόνου,
 Ὅς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοίβου Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλταο ἀνακτος.
 Ἡ' μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἅαται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,
 Ἡθεῖ', ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος ἔννοσίγαιος,
 105 Ὅς Θήβης κρηδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.
 Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κράτερόν τε μέγαν τε
 Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἀλλὰ γε δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιισα

- Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀῖθρᾶς θ' ἡμέτερόν τε
 110 Μαργώμεσθ'. ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 Οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἴσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
 Φυλόπιδά στήσειν· τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
- 115 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
 Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
 Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἦῤωσ, ὦ Ἰόλαε, διοτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
 Ὑσμίνη τρηχέϊα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρεΐονα κυανοχαίτην
 Πάντη ἀνασφρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνῃαι.
 Ὡς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαείνου,
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηκε,
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
 125 Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη κόρυνη Διὸς, ὅππῳτ' ἔμελλε
 Τοπρεῶτον σιονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θήκατο δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
 Δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 130 Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἰσίοι
 Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαβιφθόγγοιο δοτῆρες.

Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
 Μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες· αὐτὰρ ὅτωισθεν
 Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
 135 Ἦσαν. ὃ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἴλετο χαλκῷ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
 Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Ἦτ' εἶρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

ΧΕΡΣΙ' γε μὲν σάκος εἴλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
 140 Οὐτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὐτ' ἔθλασε, θάυμα ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
 Ἡλέκτρῳ θ' ὑπολαμπῶές ἑην, χρυσῷ τε φαεινῷ
 Λαμπώμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
 Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἑην φόβος, οὔτι φατειὸς,
 145 Εἴμπαλιν ὅσοοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
 Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο σίωμα λευκὰ θεώνων,
 Δεινῶν, ἀπλήτων· ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 Δεινὴ Ἔρις πεπώτητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωλῶν
 150 Οἱ τινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' αἶδος εἴσω
 Αὐτῶν· ὁστέα δέ σφι περὶ ῥινόιο σαπείσης
 Σαιρίου ἀζελέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.
 Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλῖωξίς τε τέτυκτο.

- 155 Ἐν δ' ὄμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλοη κῆρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖιν.
 Εἴμα δ' ἐχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φώϊων,
 160 Δεινὸν δερκομένη, καναχῆσί τε βεβριθυῖα.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
 Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
 Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὔτε μάχοίλο
 165 Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θωυτὰ ἔργα.
 Στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
 Κυανέα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 Εἰς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὀμιληδὸν σίχες ἦσαν· οὐδέ νυ τώ γε
 Οὐδέτεροι τρεῆτην· φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
 Ἡδὴ γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπρωι
 Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχὰς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπώντες,
 175 Κεῖατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαρσποὶ τε λέοντες.

- Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων ἀιχμητάων,
 Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
 180 Οὔπλέα τ', Εἰζάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε,
 Μόψον τ' Ἀμψυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζον Ἀῖητος,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 Ἀργύραιοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
 185 Ἀμφὶ μέγαν Πετρεῖον, ἰδὲ Ἀσβόλον διωνυσίην,
 Ἀρκτον δ', Οὐριόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
 Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
 Ἀργύραιοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίικτην ὥσεί ζωοὶ περ ἔοντες,
 190 Ἐγχεσιν ἦλ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἀῖητος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔσπασαν ἵπποι
 Χρῦσσοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἀῖητος
 Αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
 Αἶματι φοινικόεις, ὥσεί ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 Δίφρω ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δειμός τε Φόβος τε
 Ἐσπασαν, ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτης ἀγελεῖν Τριτογένεια,
 Τῇ ἰκέλη ὥσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 Ἐγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσεῖν τε τρυφάλειαν,
 200 Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνὴν.

- Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 Ἰμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
 Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλύμπως·
 Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐσπεφάνωτο,
 205 Ἀθανάτων· Ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελωπομέναις εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖρομος ἀμαιομακέτοιο θαλάσσης
 Κυκλοτερὲς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέραιο,
 Κλυζομένῳ ἵκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
 210 Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
 Νηχομένοις ἵκελοι· δοιοὶ δ' ἀνάφρυσιόωντες
 Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθύς.
 Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῶς
 Ἦστο ἀνὴρ ἄλιεύς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 Ἰχθύσιν ἀμφίβληττον, ἀπορρέψοντι εἰοκῶς.
 Ἐν δ' ἦν ἠυκόμου Δανάης τέκος ἱππῶτα Περσεύς,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἐκάς αὐτοῦ·
 Θᾶυμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐσθήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 220 Χρῦσεον· ἀμφὶ δέ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὡμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος, ὃ δ' ὥς τε νόημ' ἐποτᾶτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινόιο πελώρου

- Γοργῶς. ἀμφὶ δέ μιν κίβυσις θεέ, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ
 Χρύσειοι. δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 Κεῖτ' Αἴδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρέγοντι ἐοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρέωντο,
 Ἰέμεναι ματώειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 Οἰξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 Δοιῶ ἀπωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τῷ γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 Ἀγρία δερκομένῳ. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· ἅ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμῆϊα τεύχε' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 240 Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες·
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
 Μάρνανθ'. αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
 Χάλκεον ὀξύ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 Ζωῆσιν ἵκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστῳ.
 245 Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
 Ἀθρόοι ἐκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι

- Χείρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ' αὐλοῦς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβέυσαι ὀδόντας,
 250 Δεινωτοί, βλοσυροί τε, δαφουνοί τ', ἀπλητοί τε
 Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἱέντο
 Αἶμα μέλαν πίειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάτωιεν
 Κείμενον ἢ πίπτοντα νεύτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴν δ' αἰδόςδε κατέϊεν
 255 Τάρταρον εἰς κρύονθ'. αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαντο
 Αἶματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν εἵπτασκον ὀπίσσω,
 ἈΨ δ' ὄμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἰοῦσαι.
 Κλωθὼ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέςτλασαν· ἡ μὲν ὑφῆσσαν,
 Ἀΐτωπος, οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἄλλα καὶ ἔμψης
 260 Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέης τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' εἰς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θεμνησσαι,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἰσλήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
 265 Χλωρὴ, αὐσπάλει, λιμῷ καταπεπτηνυῖα,
 Γουνοπαχὴς· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν εἰνῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. ἡ δὲ ἀπλητον σεσαρυῖα
 Εἰσλήκει· πολλή δὲ κόνις κατεγήνοθεν ὦμους,

- 270 Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν.
 Χρύσεται δέ μιν εἶχον ὑπερβυρίοις ἀραρυῖαι
 Ἐπὶ αὖ πύλαι. τοὶ δ' ἀνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπῆνης
 Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
- 275 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐνὶ δμῶων. ταὶ δ' ἀγλαΐη τεθαλυῖαι
 Πρόσθ' ἔκιον· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 Ἐξ ἀπαλῶν σιομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
- 280 Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα·
 Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ,
 Τοίγε μὲν αὖ γελῶντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἔκαστος
 Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλῖαι τε χοροὶ τε
- 285 Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάραιθε πόλῃος
 Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
 Ἦρεικον χθόνα διᾶν, ἐπισιολάδην δὲ χιτῶνας
 Ἐσάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 Αἰχμῆς ὀξεῖσι κορωνιόωντα πέτηλα
- 290 Βριθόμενα σλαχύων, ὥσεί Δημητερος ἀκτὴν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανόισι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν.
 Οἱ δ' ἐτρέγγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·

- Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
 295 Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
 Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ)
 Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
 Τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
 300 Βριθόμενος σφαυλῆσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρκαρόδοντε κύνε πρὸ,
 Ἰέμενοι ματώειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵπωῆς ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
 Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
 Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπωικρατέοντα πέτοντο
 Ἀρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὖτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον· οὐδέ ποτέ σφιν
 Νίκη ἐπηγύσθη, ἀλλ' ἀκριτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστῳ.
 Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέεν Ωκεανὸς πλήθοντι ἑοικώς·
 315 Πᾶν δὲ συνεἶχε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

- Κύνιοι ἀερισπῶται μεγάλ' ἤπουν· οἱ ῥά γε πολλοὶ
 Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
 Ἡφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε σπιβαρόν τε,
 320 Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἰππείου θόρε δίφρου,
 Εἰκελος ἀσπεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Κούφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
 Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλῳ ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Καὶ σφέας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε Λυγγῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
 Νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὕμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσω,
 Κύνιον τ' ἐξεναρξεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ σοι τί ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
 Εὖτ' ἂν δὴ Κύνιον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρης,
 Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπῶειν καὶ τεύχεα τοῖο·
 Αὐτὸς δὲ βροτολογόν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Εὐθά κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
 335 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 Ἀψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν
 Οὐθ' ἵππους ἐλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 Ὡς εἰποῦς ἐς δίφρον ἐβῆσατο διὰ θεάων,

- Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 Ἐσσυμένως· τότε δὴ ῥα διόγνητος Ἰόλαος
 Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
 Ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίδ' ἀναστείσασα· περισπανάχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἵκελοι πυρὶ ἢ Ζυέλλῃ,
 Κύκνος θ' ἵππόδαμος καὶ Ἀρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν θ' ἵπποι μὲν ἔπειτ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 Οὔρεϊα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακληΐη·
 350 Κύκνε πέπων, τί νυν νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
 Ἀνδράσιν, οἳ τε πόνου καὶ οἰζύος ἰδρυες εἰμέν;
 Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον εὐξοον, ἠδὲ κελεύθου
 ἔεικε πάρεξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
 Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχῖνος προέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 Τοῦ γὰρ ὀπύεις παῖδα Θεμιστολόην κυανῶπιν.
 ὦ πέπων, οὐ μὲν γὰρ τοὶ Ἀρης θανάτοιο τελευτῇν
 Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
 Ἡδὴ μὲν τέ ἐ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 Ἐγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 Ἀντίος ἔσθῃ ἐμῆιο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.

- Τρεῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἠρείσατο γαίῃ,
 Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἥλασα μηρὸν,
 Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα·
 365 Περηνῆς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὄρμη.
 Εὐθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρεσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα·
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελὴς ἐμενοίνα
 Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάσματα ἱῶπους.
 370 Δὴ τότε ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
 Πᾶις τε Διὸς μεγάλου, καὶ ἐνυαλίοιο ἀνακτος·
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπωλὴν ἔλασαν καλλίτριχας ἱῶπους.
 Τῶν δ' ὑποσευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 375 Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 Πολλαὶ δὲ δρυὺς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
 Αἰγειροὶ τε τανυῤῥέζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 Ῥίμφα κυλινδομένων, εἴως πεδίοις δ' ἀφίκωνται·
 Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκὸς
 Ἀῤῥνη τ' ἠδ' Ἑλίκη, Ἀνθειά τε ποιήεσσα
 Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἰάχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Θεσπεσίῳ σύγισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Κάδ' δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἰμαλίοέσσας,

- 385 Σῆμα τιθεῖς πολέμοιο ἔῷ μεγαθαρεῖι παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 Κάπρος χαυλιδῶν φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 Δοχμῶθεις, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μασλιχῶντι
 390 Λεῖβεται, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην,
 Οἷθας δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρῆν.
 Τῷ ἱκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἰωπείου θόρε δίφρου.
 Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέτλιξ
 Οὔτ' ἐφεζόμενος θέρους ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 Ἀρχεται, ὧς τε πόσις καὶ βρωῖσις θῆλυς ἐέρση,
 Καί τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 Ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅπότε χροῶ Σείριος ἄζει.
 Τῆμος δὴ κέγχρῳσι περὶ γλῶχες τελέθουσι
 Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλουσαι,
 400 Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος·
 Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ως δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφῳ
 Ἀλλήλοισι κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
 405 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρη ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
 Ἀἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφῳ

- Πίονος, ἣν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνῆρ
 Ἰῶ ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη
 410 Χώρου αἰδρεῖς ἐὼν· οἱ δ' ὀτρυνάλεως ἐνόησαν,
 Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο·
 Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Εὐθ' ἦτοι Κύνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 Κτεινέμεναι μεμαῶς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
 415 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακλεΐη
 Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχει μακρῷ
 Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερχε γενείου
 Ἡλᾶσ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 420 Ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωλός.
 Ἡριτωε δ', ὥς ὅτε τις δρυς ἥριτγεν,, ἢ ὅτε πέτρη
 Ἡλίβατος, πληγείσα Διὸς ψολοέντι κεραυνῷ.
 Ὡς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός.
 425 Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἀῖαν ἐπιόντα δοκεύσας,
 Δεινὸν ὄρῳ ὅσοισι, λέων ὥς σώματι κύρσας,
 Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως εἶνόν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 Σχίσσας ὅττι τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπωλαται ἦτορ.
 430 Γλαυκιόων δ' ὅσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὦμους

- Οὐρῇ μαστίγῳν, ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
 Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδέ μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Ἀντίος ἔσθη Ἀῖης. ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 435 Ἔσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
 Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄπαι μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσα,
 Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἥ δέ τε ἠχὴ
 Ἔρχεται ἐμμεμαῦια, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 Ὑψηλός, τῷ δὴ συνεγείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει·
 Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάερατος οὐλῖος Ἀῖης
 Κεκληγὼς ἐπώρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπῶως ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
 Ἀντίη ἦλθεν Ἀῖης, ἐρεμνὴν αἰγίῳ ἔχουσα,
 445 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦς ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἀῖες ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπλους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε πᾶν μάχης, μὴδ' ἀντίος ἴσλας ἐμέϊο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Ἀῖεως μεγαλήτορα θυμόν.
 Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἵκελα τεύχεα πάλλων,
 Καρπαλίμως ἐπώρουσε βίη Ἡρακληεῖη,
 Κακτάμεναι μεμαῶς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος

- Σπερχνόν, εἴῃ παιδὸς κοτέων περὶ τεθνεῖωτος,
 455 Ἐν σάκει· μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐγχεος ὀρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμὺ δ' Ἀΐην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὄξυ,
 Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς,
 460 Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
 Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξεν,
 Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 Ἡλάσαν αἰψ' ἐγγυς, καὶ ἀπὸ χθονὸς ἐυρυοδείης
 465 Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἰψα δ' ἔπειτα
 Ἴππους μαστιέτην, ἴκοντο δὲ μακρὸν Ὀλύμπου.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἴόλαος,
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 Νίσσοντ'· αἰψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἴκοντο
 470 Ἴπποισι ὠκυπόδεσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐξίκετ' Ὀλύμπου τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κήυξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
 Οἱ ῥ' ἐγγυς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
 Ἄντην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτὴν τ' Ἰαωλκὸν,
 475 Ἀρνην τ' ἠδ' Ἐλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 Τιμῶντες Κήυκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

110 ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Οὔβρω χειμερίῳ πλήθων. τῶς γάρ μιν Ἀπόλλων,
Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥὰ κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅς τις ἄγοι Πυθοῖδε, βίη σύλασκε δοκεύων.

Τ Ε Λ Ο Σ.